

ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ Β. ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ
τ. Καθηγητοῦ τῆς Πατριαρχικῆς Μ. Σχολῆς Κωνσταντινουπόλεως
νῦν τοῦ Ὡδείου Μουσικὸν Λύκειον Ἀθηγάνην

Ο
**ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ
ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΠΛΟΥΤΟΣ**

Α Κ Ο Λ Ο Υ Θ Ι Α

ΟΛΟΝΥΚΤΙΟΥ ΑΓΡΥΠΝΙΑΣ
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΤΥΠΙΚΗΝ ΔΙΑΤΑΞΙΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ
ΜΕΤΑ ΠΛΟΥΣΙΟΥ ΜΟΥΣΙΚΟΥ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ ΕΝ
ΤΩ ΤΕΛΕΙ ΠΕΡΙΕΧΟΝΤΟΣ ΑΠΑΝΤΑ ΤΑ ΕΝ ΤΗ
ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΑΥΤΗ ΨΑΛΛΟΜΕΝΑ

ΒΥΖΑΝΤΙΝΑ ΜΕΛΩΔΗΜΑΤΑ
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑΝ ΠΑΡΑΔΟΣΙΝ
ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΕΛΘΟΝΤΑ ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΕΙΣ ΦΩΣ

ΤΟΜΟΣ Α'

Α ΘΗΝΑΙ
1959

ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ Β. ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ

τ. Καθηγητοῦ τῆς Πατριαρχικῆς Μουσικῆς Σχολῆς Κωνσταντινουπόλεως
νῦν τοῦ Ὡδείου Μουσικὸν Λύκειον Ἀθηνῶν

ο

ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΠΛΟΥΤΟΣ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΟΛΟΝΥΚΤΙΟΥ ΑΓΡΥΠΝΙΑΣ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΤΥΠΙΚΗΝ ΔΙΑΤΑΞΙΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ
ΜΕΤΑ ΠΛΟΥΣΙΟΥ ΜΟΥΣΙΚΟΥ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ ΕΝ ΤΩ ΤΕΛΕΙ
ΠΕΡΙΕΧΟΝΤΟΣ ΑΠΑΝΤΑ ΤΑ ΕΝ ΤΗ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΑΥΤΗ

ΨΑΛΛΟΜΕΝΑ

ΒΥΖΑΝΤΙΝΑ ΜΕΛΩΔΗΜΑΤΑ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑΝ ΠΑΡΑΔΟΣΙΝ
ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΕΡΧΟΜΕΝΑ ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΕΙΣ ΦΩΣ



ΤΟΜΟΣ Α'



ΑΘΗΝΑΙ 1959
ΕΚ ΤΟΥ ΕΚΔΟΤΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ
ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΥ 28



ΤΩ₄ ΠΑΝΣΕΒΑΣΤΩ₄ ΜΟΙ
ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΩ ΜΟΥΣΟΤΡΑΦΗ
ΚΑΙ ΘΕΟΠΡΟΒΛΗΤΩ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΩ
ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΚΥΡΙΩ ΚΥΡΙΩ ΘΕΟΚΛΗΤΩ
ΤΗΝ ΒΙΒΛΟΝ ΤΑΥΤΗΝ ΕΥΛΑΒΩΣ ΑΝΑΤΙΘΗΜΙ
Ο ΠΟΝΗΣΑΣ
ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

ii/2/1960
S. P. Georgiadis



ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Τὰ πρῶτα Βυζαντινὰ μουσικὰ ἔργα τὰ δποῖα ἦσαν τοῦ Πέτρου Λαμπαδαρίου τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἦτοι: 'Αναστασιματάριον, Είρμαλόγιον, Δοξαστάριον καὶ ἄλλα, ἔξετυπώθησαν τῷ 1820 ἐν Βενετίᾳ. Τὰ ἔργα ταῦτα εἶχον ἔρμηνευθῇ τῷ 1815 ἐκ τῆς ἀρχαίας παρασήμαντικῆς ύπό τῶν τριῶν ἀειμνήστων Μουσικοδιδασκάλων Μητροπολίτου Χρυσάνθου, Γρηγορίου πρωτοψάλτου καὶ Χουρμουζίου Χαρτοφύλακος ὡς καὶ ὅλα τὰ ὑπάρχοντα σήμερον, παρουσίασαν τὴν πραγματικὴν σφραγίδα τῆς Ἱεροπρεποῦς ἐκτελέσεως τῶν γνησίων Βυζαντινῶν μελωδημάτων, ὃν ἡ γραφὴ εἶναι τελεία καὶ ἀπλουστάτη. 'Ως τυγχάνει γνωστὸν εἰς ὅλον τὸν μουσικὸν κόσμον, δὲ Πέτρος ἐκτὸς τοῦ δτι ὑπῆρξεν δεινὸς μουσικὸς καὶ μελοποιὸς ἄριστος, πλουτίσας τὴν ἐκκλησίαν διὰ τῶν μυρίων μουσικῶν μελῶν αὐτοῦ, ἦτο καὶ βαθὺς γνώστης τῆς ἔξωτερικῆς μουσικῆς. 'Αλλὰ παρ' ὅλον τοῦτο, δὲν ἀνέμιξεν εἰς τὰ ἐκκλησιαστικὰ μέλη, οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἔξωτερικὴν μουσικὴν γραμμῆν, περιορισθεὶς μόνον εἰς τὴν ἀπλότητα τῆς γραφῆς αὐτῶν.

Διὰ τοῦτο τὰ μελωδήματα τοῦ Πέτρου, θεωροῦνται σήμερον ὡς ἀπόρθητα φρούρια τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς τέχνης, τὰ δποῖα αὐδεῖς, ἔστιν ἵκανὸς νὰ διασαλεύσῃ. 'Απόδειξις δὲ τούτου εἶναι δτι, ἀπαντεῖς οἱ μετὰ τὸν Πέτρον ἐμφανισθέντες Μουσικοδιδάσκαλοι ἔγραψαν πλεῖστα μουσικὰ ἔργα βάσει τῶν κλασσικῶν μελῶν αὐτοῦ, τὰ δποῖα εἶναι σήμερον κατὰ πολὺ ἐν χρήσει ἐν ταῖς Ἱεραῖς Ἐκκλησίαις.

Μετὰ ταῦτα σύν τῷ χρόνῳ ἐπηκολούθησαν καὶ ἄλλαι πολλαὶ ἐκδόσεις μουσικῶν βιβλίων ἐν Κων]πόλει καὶ Ἰδίωσ ἐν Ἀθήναις, μεταξὺ τῶν δποίων ἄλλα μὲν ἀπέβησαν λίαν χρήσιμα τόσον ἐν τῇ ψαλμῳδίᾳ ὃσον καὶ τῇ διδασκαλίᾳ τῆς Μουσικῆς μας, ἄλλα δέ, ἐπέφερον μεγάλην βλάβην εἰς τὸ ζήτημα τῆς ψαλμῳδίας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, διότι οἱ πλεῖστοι τῶν ἐκδοτῶν τῶν τοιούτων βιβλίων, ἀπέβλεψαν, οὐχὶ εἰς τὴν διατήρησιν τῶν κλασσικῶν μελῶν, ἀλλὰ μᾶλλον εἰς τὴν ύλικὴν ἐκμετάλλευσιν αὐτῶν, ἡ δὲ προξενηθεῖσα βλάβη ἐν τῇ ψαλμῳδίᾳ εἶναι δτι, οἱ ἐκδόται τῶν τοιούτων ἔργων, ἀφήρεσαν πολλὰς κλασσικὰς γραμμὰς καὶ ἀντικατέστησαν ταύτας μὲ εἰδικάς των μουσικὰς τεχνοτροπίας. 'Η τοιαύτη διαστρέβλωσις καὶ παραμόρφωσις τῶν γνησίων Βυζαντινῶν μελῶν ἐπέφεραν τὴν μεγάλην βλάβην εἰς τοὺς νέους Ἱεροψάλτας, οἵ-

τινες ούχι μόνον ἐδυσκολεύοντο εἰς τὴν ἀνάγνωσιν αὐτῶν διότι εἶχον καὶ ἀναριθμήτους μουσικὰς ἀνορθογραφίας, ἀλλὰ καὶ νὰ διερωτῶνται : Ποῖα εἶναι τὰ γνήσια Βυζαντινὰ μαθήματα ; αὐτὰ ποὺ ἀναγινώσκομεν εἰς τὰ νέα ἐκδοθέντα βιβλία ἢ εἰς παλαιά, τὰ δποῖα δυστυχώς ἔχουν ἔξαντληθή.

Λαβὼν λοιπὸν ὑπ' ὄψιν, δλα τὸ ἀνωτέρω καὶ ἐπιθυμῶν, δπως διατηρηθῆ ἢ ἀρχαία παράδοσις τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς Τέχνης, προέβην εἰς τὴν ἐκτύπωσιν τοῦ ἀνὰ χεῖρας ἔργου μου, ὑπὸ τὸ γενικὸν τίτλον : «Ο ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΠΛΟΥΤΟΣ» οὗτινος ἢ ἔλλειψις τυγχάνει λίαν αἰσθητή, καθότι τοιαύτη σειρὰ περιεχομένου, μὲ τὴν Ἀκολουθίαν τῆς δλονυκτίου ἀγρυπνίας κατὰ τὴν τυπικὴν διάταξιν τοῦ Ἀγίου "Ορους, μὲ ἐνδιάμεσα μουσικὰ μέλη ἐν αὐτῇ καὶ μετὰ πλουσίου μουσικοῦ παραρτήματος, δὲν ἔξεδόθη μέχρι σήμερον.

Διὸ καὶ ἔθεώρησα ὡς ἀπαραίτητον καθῆκον μου, ν' ἀφιερώσω εὐλαβῶς τὸ πρῶτον τοῦτο βιβλίον μου πρὸς τὴν Αὔτοῦ Μακαριότητα τὸν ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. ΘΕΟΚΛΗΤΟΝ.

Πρὸς τούτοις ἐκφράζω τὰς θερμάς μου εύχαριστίας πρὸς δλους τοὺς ἐνισχύσαντάς με ἥθικῶς καὶ ύλικῶς διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς ἐκτυπώσεως τοῦ ἔργου τούτου. Ἰδιαιτέρως δὲ πρὸς τὸν ἀξιότιμον μουσικόφιλον κ. Γεώργιον Νικολάου ὅστις γενναιοδώρως προσέφερεν τὴν ύλικὴν ὑποστήριξέν του.

Τὸ πρωτότυπον τοῦτο βιβλίον μου ἐπειδὴ τυγχάνει πλουσιώτατον εἰς ὕλην καὶ συγχρονισμένον ἀπὸ ἀπόψεως συντομίας καὶ τέχνης μελοποιηθὲν ἐπιμελῶς ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀρχαίων κλασσικῶν μελῶν, ἔχω τὴν πεποιθησιν ὅτι θὰ τύχῃ εύμενοῦς ὑποδοχῆς, καθόσον τυγχάνει καὶ λίαν χρήσιμον εἰς δλας τὰς Ἐκκλησίας.

Ο Πονήσας
ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ Β. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

‘Ολονυκτίου ’Αγρυπνίας

κατὰ τὴν τυπικὴν διάταξιν τοῦ ‘Αγίου’ Ορους

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΥ

ΚΑΙ ΤΩΝ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΩΝ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Περὶ ὡραν 8ην ἐσπερινὴν κρούεται ὁ κώδων καὶ μετὰ ἡμισείσαν ὥραν ὁ Ἱερεὺς λαμβάνει καιρὸν πρὸ τοῦ Δεσποτικοῦ Θρόνου καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸ Ἱερὸν Βῆμα μὲν ἀνοικτὴν τὴν ὡραίαν Πύλην. Φέρων δὲ μόνον ἐπιτραχήλιον καὶ ἴσταμενος πρὸ τῆς Ἀγίας Τραπέζης ἐκφωνεῖ: **Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν πάντοτε νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ο χορὸς Ἀμήν.**

‘Ο χοροστατῶν ἐν τῷ παραθρονίῳ ἥγούμενος λέγει (α).

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν Δόξα σοι Βασιλεῦ οὐράνιε κτλ. κι' εύθὺς ὁ ἀναγνώστης τὸ Τρισάγιον εἰς τὸ μέσον τοῦ Σολέα· ὁ Ἱερεὺς : «**Οτι Σοῦ ἔστιν ἡ Βασιλεία**» καὶ ἐν συνεχείᾳ ὁ Διάκονος μετὰ τὸ Ἀμήν, τὸ Κύριε ἐλέησον ΙΒ' φοράς, τὸ Δεῦτε προσκυνήσωμεν (τρὶς) ἀναγινώσκει εὐκρινῶς τοὺς ψαλμοὺς τοῦ μικροῦ ἀποδείπνου ὡς ἔστι ἐν τῷ ‘Ωρολογίῳ. Μετὰ τὰ πιστεύμα καὶ “Ἄξιον ἔστιν.., ψάλλεται.., ὑπὸ τοῦ Α΄.. γροῦ «Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς» δίχορον, (ἴδε Μουσικὸν Παράρτημα ἐν τῷ τέλει). Ψαλλομένου τούτου ὁ Ἱερεὺς φέρων φελόνιον ἔξέρχεται καὶ ἀναγινώσκει ἐμμελῶς (ώς ἔχομεν γράψει μουσικῶς ἐν τῷ τέλει) τὴν α΄. Στάσιν τῶν Οἴκων τῆς Θεοτόκου ἐπὶ τοποθετημένου δισκελίου ἐν τῷ Σολέᾳ πρὸς τὸν ἀριστερὸν χορὸν ἔναντι τῆς εἰκόνος τῆς Θεοτόκου. (ἴδε διάφορα Χαῖρε Νύμφη καὶ Ἀλληλούϊα ἐν τῷ τέλει).

(α) Καὶ Ἀρχιερεὺς ἔὰν ὑπάρχῃ δὲν ἰσταται ἐν τῷ θρόνῳ, ἀλλ' ἐν τῷ παραθρονίῳ ἄνευ μανδύου κρατῶν Χαζράνιον.

Πληρουμένης τῆς α'. Στάσεως τῶν Οἴκων, ἐὰν χοροστατῇ Ἀρχιερεὺς ψάλλεται τὸ παρὸν εἰς πολλὰ ἔτη ἕχος β'. 

Εις πο ολ

Κι' εύθυνς δ' Α' χορδς ἄρχεται ψάλλων τὸν Κανόνα Ἀνοίξω τὸ στόμα μου εἰς ἔξ τροπάρια μετὰ τοῦ στίχου οὕτως:

λ^6 Y περ α γι

α Θε ο το κε σω σου η μας ⁶ χ

εις δὲ τὰ δύο τελευταῖα τροπάρια ἐκάστης Ὁδῆς ἀντὶ στίχου ψάλλεται τὸ Δόξα Πατρὶ εἰς τὸ α', καὶ εἰς τὸ β', καὶ νῦν καὶ ἀεὶ· οὕτω

6 Χ Δο ξα Πα τρι και Υι ω ω και α γι ω πνευμα τι **6**
Και νυν και α ει ει και εις αι ω νας των αι ω νων

α μιν
εἰς τὸ τέλος τῆς Γ'. ὡδῆς ψάλλεται τό, Τῇ 'Υπερμάχῳ δίχορον ἀργοσύντομον (γραφὲν εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ ἀρχαίου ἀργοῦ) ψαλλομένου τούτου, ὁ ἵερεὺς κρατῶν τὸ Κατζίον, ἐξέρχεται τοῦ ἱεροῦ Βῆματος καὶ θυμιᾶ κατ' ἀρχὰς πρὸ τοῦ Θρόνου τρὶς ποιῶν τό σημεῖον τοῦ Σταυροῦ, εἴτα τὸ Ἑκκλησίασμα τρὶς εἰς τὸ κέντρον καὶ ἀνά τρις δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Μετὰ ταῦτα στρεφόμενος πρὸς τὴν ὥραίαν Πύλην θυμιᾶ κατὰ σειρὰν τὰς εἰκόνας τοῦ Τέμπλου, μέχρι τῆς λήξεως τοῦ ψαλλομένου. Ἐν συνεχείᾳ δὲ χροσερχόμενος πρὸ τοῦ δισκελίου καὶ θυμιῶν τοῦτο πάλιν τρὶς, ἀρχεται ἀναγινώσκων τὴν β'. Στάσιν τῶν Οἴκων. Εἰς τὸ τέλος ταύτης, θυμιᾶ καὶ πάλιν πρὸ τοῦ δισκελίου καὶ ὁ Β'. χορὸς ψάλλει τὴν Δ'. ὡδὴν ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ, ὁ Α'. τὴν Ε'. ὡδὴν ἔξεστη τὰ σύμπαντα καὶ ὁ Β'. χορὸς τὴν ΣΤ'. τὴν Θείαν ταύτην. Εἰς τὸ τέλος αὐτῆς ψάλλει ὁ Β'. χορὸς τὸ β'. ἀργοσύντομον δι-

χορον Τῇ ύπερμάχῳ, εἰς τὸ τέλος τοῦ ὁποίου ἀναγινώσκεται ἡ Γ'. Στάσις τῶν Οἴκων. Εἶτα δὲ Α'. ψάλλει τὴν Ζ'. ὡδὴν Οὐκ ἔλάτρευσαν, δὲ Β' χορὸς τὴν Η'. παῖδας εὐαγεῖς καὶ δὲ Α'. τὴν Θ'. ὡδὴν ἀπας γηγενῆς κατά τι ἐντονώτερα. Μετὰ τὸ τέλος ταύτης ψάλλεται αὖθις τὸ γ'. τῇ ύπερμάχῳ συντομώτερον δίχορον καὶ ἀναγινώσκεται ἡ Δ' Στάσις τῶν Οἴκων ὑπὸ τοῦ ἥγουμένου (β).

Μετὰ τὸ τέλος τῆς Δ'. Στάσεως εὐθὺς ψάλλεται τὸ τελευταῖον τῇ 'Υπερμάχῳ δίχορον συντόμως (τὸ σύνηθες). Εἶτα δὲ ἀναγνώστης ίστάμενος εἰς τὸ μέσον τοῦ Σολέα, λέγει ἐμμελῶς καὶ εὐκρινῶς τὸ Τρισάγιον δὲ ἵερεὺς δtti σοῦ ἐστίν καὶ δὲ ἀναγνώστης Ἀμήν, τὸ τῇ 'Υπερμάχῳ (χῦμα) τὸ Κύριε Ἐλέησον Μ'. (40) φοράς, δὲ ἐν παντὶ καιρῷ, Δόξα Πατρὶ Καὶ νῦν, Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβίμ, ἐν δόνδματι Κυρίου Εὐγάνγιου Πάτερ (ζ), Δέσποινα. "Ἄγε ἐάν, χρισταπεῖ, οὐδὲ λήγει τοῦ φεύγειν, ἀπὸ τοῦ Παραθρονίου λέγει τὴν εὐχήν: «Ο Θεὸς οἰκτιρῆσαι ἡμᾶς» κτλ. δὲ ἀναγνώστης καὶ πάλιν τὸ Κύριε ἐλέησον(τρίς)«Καὶ σῶσον ἡμᾶς Παναγία Παρθένε» διπερέκφωνεῖται ἐμμελῶς καὶ μεγαλοφώνως. Ἐν τῷ μεταξὺ διλων τῶν ἀνωτέρων ἀναγινωσκομένων, προητοιμασμένον οἱ δυντες δύο καλλιφωνοι ἀναγινώσκει (κανονάρχαι) δὲ μὲν ίστάμενος ἐμπροσθεν τῆς εἰκόνος τῆς Θεοτόκου, ἀναγινώσκει μετὰ ἐμμελοῦς ἀπαγγελίας καὶ λίαν εὐκρινῶς τὴν εὐχήν: "Ασπιλε ἀμόλυντε, δὲ δὲ ίστάμενος ἐμπροσθεν τῆς εἰκόνος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀναγινώσκει δόμιοις τὴν ἐτέραν εὐχήν: «Καὶ δός ἡμῖν Δισποτα»· ἀκολούθως τὸ 'Υπερένδοξε ἀειπάρθενε, ἡ ἐλπὶς μου δὲ πατήρ καὶ τὴν Πάσαν ἐλπίδα μου. Εὐθὺς δὲ ἵερεὺς ποιεῖ τὴν ἀπόλυσιν μετὰ τοῦ εὐξώμεθα. Μετὰ ταῦτα ψάλλεται τὸ Τὴν ὄραιότητα. (ίδε Μουσικὸν παράρτημα ἐν τῷ τέλει) Μετὰ τὸ «Δι' εὐχῶν» ἐπικρατεῖ ἄκρα σιγὴ ἐνδέ τετάρτου τῆς ὄρας, λογιζόμενον ὡς διάλλειμα.

(β) Εἰς τὸ τέλος τῆς γ'. Στάσεως τῶν Οἴκων, καθ' ᾧν ὥραν οἱ χοροὶ ψάλλουσι τὸ δίχορον τῇ 'Υπερμάχῳ· ἐάν ὑπάρχει 'Αρχιερεὺς (χόροστατῶν ἐν τῷ Παραθρονίῳ οὐχὶ ἐν τῷ θρόνῳ μέχρι τοῦ σημείου τούτου ὡς ἀπαιτεῖ ἡ Τυπικὴ διάταξις εἰσέρχεται εἰς τὸ ιερὸν Βῆμα ἀκολουθούμενος ὑπὸ ιερέως καὶ διακόνου· ἐνδυσάμενος δὲ τὸν ιερὸν Μανδύαν, ἐπιτραχήλιον, μικρὸν ὡμοφόριον, καὶ πατηρίτσαν, ἐξέρχεται μεν' ὅλου τοῦ Κλήρου καὶ ἀναγινώσκει τὴν Δ'. Στάσιν τῶν Οἴκων. Εἰς τὸ τέλος ταύτης δὲ 'Αρχιερεὺς εὐλογῶν τὸ ἐκκλησίασμα διὰ τοῦ δικηροτρικηρίου, δὲ Α'. χορὸς ψάλλει τὸ; Εἰς πολλὰ ἔτη ἀργοσυντόμως ὡς ὑπάρχει ἀνωτέρω, μέχρις διου ἀνέλθει οὗτος εἰς τὸν Θρόνον· λαμβάνων δὲ τὸ τέλος δὲ β'. χορὸς Δέ σ ποτα, ἀρχεται δὲ Α'. χορὸς ψάλλων τὸ τελευταῖον Τῇ 'Υπερμάχῳ δίχορον ἀλλὰ συντόμως (τὸ σύνηθες).

Τὸ παρὸν ψάλλεται εἰς τὸ τέλος τοῦ Ἀποδείπνου ἐκάστην Τρίτην
καὶ Πέμπτην ἐσπέρας ἥχος α'. Πά.

Μέλος ἀργὸν εἰρμολογικὸν

κε ε χ Σφα γη ην σου τη ην α α δι κον Χρι
στε μη Παρ θε ε νος βλε ε που σα
α πο δυρφε ε ε νη ε βο ο ο α σοι οι
Τε ε ε κνο ον γλυ — υ κυ — υ τα το ον π
Πως α δι ι ι κως πα α α α α σχεις μη
Πωως εν ξυ υ λω κρε ε μα α σαι πο πα α
σα αν γη ην κρε μα α σα ας τοι οις υ υ υ
υ δα σι ι μη η λι ι πης μο ο νην
με π Ευ ερ γε ε τα α πο ο λυ υ ε
ε λε ε ε μη την Μη τε ε ε ρα α καιδου
ου λην σου δε ε ε ε ο ο ο χ μαι αι αι
αι π

ΜΕΡΟΣ ΑΕΥΤΕΡΩΝ

΄Ακολουθία τοῦ Έσπερινοῦ

Κατὰ τὴν κατανυκτικὴν ταύτην στιγμὴν καθ' ἥν ἐπικρατεῖ πλήρης σιγή, μεθ' ὅλων τῶν φώτων ἔσβεσμένων, πλὴν τῶν κανδηλῶν τοῦ Τέμπλου καὶ τῆς ἀκοιμήτου κανδήλας τοῦ ἐσταυρωμένου, διὸ εἰρεὺς φέρων ἐπιτραχήλιον καὶ μαῦρον μανδύαν, ἔξέρχεται ἐκ τῆς Βορείου Πύλης τοῦ Ἱεροῦ Βήματος μετὰ προπορευομένου ἐνὸς ἀναγνώστου φέροντος ἀνημμένην λαμπάδα καὶ ἄρχεται θυμιῶν διὰ τοῦ Κατζίου ἅπαν τὸ Ἐκκλησίασμα κατὰ σειράν. Τὴν ὥραν ταύτην εἴθισται ἐν Ἀγίῳ Ορει νὰ ψάλληται ἡμιφώνως ὑπὸ τοῦ θυμιῶντος Ἱερέως καὶ λιαν ἀργῶς τὸ παρόν εἰς ἥχον α'.

πα κατεβα την παταγην αιρει ει σε ε λε
κε ε Κυ υ υ υ ρι ι ι ε ει σε ε λε
πα παταγην αιρει ει σε ε λε
ευ σο ο μαι αι εις τον οι οι οι κο ο ον σου π
προς Να ο ον τον Α α γι ι ο ο ον
σου ου εν φο ο σ ο ο βω ω ω εν φο ο
βω βω σου ου π

Τὸ αὐτὸ ἐπαναλαμβάνεται ύπ’ ἀμφοτέρων τῶν χορῶν, μέχρις ὅ-
του δὲ ιερεὺς ἐπανέλθῃ πρὸ τῆς ὡραίας πύλης ἥτις μέχρι τῆς στιγμῆς
ἔκεινης ἔστι κεκλεισμένη. Ἐν συνεχείᾳ δὲ εἰσερχόμενος οὗτος εἰς τὸ
ιερὸν Βῆμα καὶ πρὶν ν’ ἀνοίξῃ ταύτην, δὲξιώθεν τῆς ὡραίας πύλης ἴστά-
μενος ἀναγγώστης μετὰ τῆς λαμπάδος ἐκφωνεῖ ἐμμελῶς: Τό, Κέλευ-

σου κι' εύθὺς δέ ιερεὺς ἀνοίγει τὴν Πύλην βλέπων πρὸς τὸ Ἐκκλησία-
σμα καὶ ὑψώνων τὸ **Κατζίον** ἐκφωνεῖ ἐμμελῶς καὶ μεγαλοφώνως:

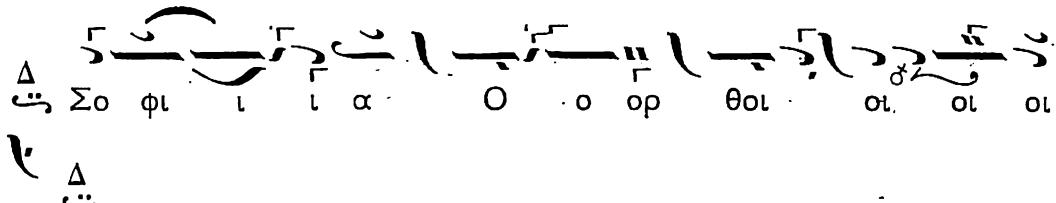
Κύριε εὐλόγησον.

'Ο χορὸς τὸ Ἀμήν, ἀκουλούθως εἰσέρχεται εἰς τὸ ιερὸν Βῆμα, καὶ ἀφοῦ θυμιάσῃ τὴν ἀγίαν τράπεζαν πέριξ καὶ πάντας τοὺς ἐν αὐτῷ παρισταμένους ἐκφωνεῖ μεγαλοφώνως: «Δόξα τῇ ἀγίᾳ καὶ ὁμοουσίᾳ, καὶ Ζωοποιῷ καὶ ἀδιαιρέτῳ Τριάδι, πάντοτε γῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰώνας τῶν αἰώνων». 'Ο Χορός Ἀμήν, κι' εύθὺς δέ ήγούμενος ἀναγινώσκει τὸν. Προοιμιακὸν Ψαλμὸν τοῦ ἑσπερινοῦ, «Ἐύλογει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον». (δ) Μέχρι τοῦ στίχου, **Δόντος σου αὐτοῖς συλλέξουσιν** καὶ ἄρχεται δὲ Α'. χορὸς ψάλλων τὰ Ἀνοιξαντάρια. «Ἀνοιξαντός σου τὴν χεῖρα» (κατ' ἐκλογὴν τοῦ διευθύνοντος τὸν δεξιὸν χορὸν τῶν ψαλτῶν). Ἀνοιξαντάρια εἰς ἥχον Βαρύν ἐναρμόνιον, βαρὺν διατονικὸν μετὰ μικροῦ κρατήματος, (ἐν τῷ τέλει τῆς παρούσης βίβλου).

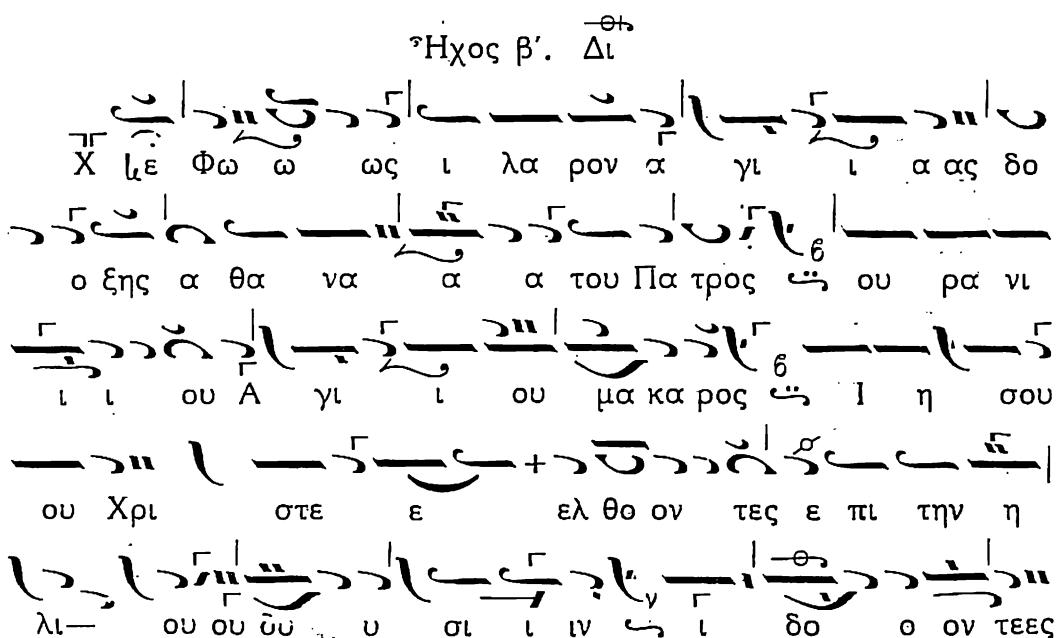
Εύθὺς μετὰ τὸ τέλος τῶν Ἀνοιξανταρίων ἔξερχεται δὲ Διάκονος καὶ ιστάμενος εἰς τὴν συνήθη θέσιν του ἐκφωνεῖ κατανυκτικῶς τὰ εἰρηνικὰ τῆς Μεγάλης συναπτῆς. Εἰς ἕκαστον δὲ εἰρηνικόν, οἱ χοροὶ ψάλλουσι ἐναλλάξ τὸ **Κύριε ἐλέησόν** μετὰ μέλους καὶ κατὰ συμφωνίαν (ἴδε διάφορα ἐν τῷ τέλει) πρὸς τὰς ἐκφωνήσεις τοῦ Διακόνου, διστις, ἐάν μὲν τυγχάνει ύψιφωνος ἐκφωνεῖ τὰ εἰρηνικὰ εἰς τὸν ἄνω φθόγγον Νη τῆς διαπασῶν κλίμακος. Ἐάν δὲ οὐ δύναται, τότε ἐκφωνεῖ ταῦτα ἐπὶ τοῦ μεσαίου Δι τῆς κλίμακος. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἢ οὕτως ἢ ἄλλως, οἱ χοροὶ τῶν ψαλτῶν δέον νὰ δίδωσι ὡς φωνητικὴν βάσιν εἰς τὸν Διάκονον τὸν κάτω Νη διότι ἡ βάσις αὗτη δδηγεῖ κανονικῶς ὅλας τὰς συμφωνίας ὅλων τῶν ψαλλομμένων εἰς τὴν γενικὴν ἀρμονίαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Τὸ αὐτὸ δέον νὰ γίνεται καὶ μὲ τὰς φωνητικὰς βάσεις ὅλων τῶν ἥχων, ἀρκεῖ νὰ βαδίζωσι ἀπαντες ἐπὶ τῶν κανονικῶν συμφωνιῶν. Μετὰ τὰ εἰρηνικὰ καὶ τὴν ἐκφώνησιν τοῦ ιερέως διστις, πρὸς διάκρισιν τῆς ἐκφωνήσεως ὡς σοβαρωτέρας ἀπὸ τοῦ διακόνου τὰς ἐκφωνήσεις, δέον νὰ ἀπαγγέλῃ ταύτην πάντοτε κατὰ τρεῖς φωνὰς χαμηλώτερα ἢ κατὰ τέσσαρας· εἶτα ἀναγινώσκεται ἐν κάθισμα τοῦ ψαλτηρίου τῆς ἡμέρας, ἢ ψάλλεται ὑπὸ τῶν χωρῶν ἢ α'. Στάσις τοῦ «Μικάριος Ἀνὴρ» (κατ' ἐκλογὴν τῶν ψαλλόντων, ἢ Μανουὴλ πρωτο-

(δ) 'Ο προοιμιακὸς ψαλμὸς τοῦ Ἑστερινοῦ «Ἐύλογει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον» δέον ν' ἀναγινώσκηται ὑπὸ τοῦ προϊσταμένου ἢ ὑψῷ ἐνὸς κληρικοῦ ὡς ἀπαιτεῖ ἡ τάξις τῆς Ἐκκλησίας καὶ οὐχὶ ὑπὸ λαϊκοῦ. Κατ' ἀνάγκην δὲ ἀναγινώσκεται οὗτος ὑπὸ τῶν ιεροψαλτῶν ἐλλείψει ἐτέρου ιερέως ἢ διακόνου.

ψάλτου ἡ Θεοδ. Φωκαέως δ Βαρύς διατονικός. ("Ιδε καὶ ἡμέτερον μελοποίημα εἰς λ β'. Δι Νενανώ σύντομον). Εἰς τὸ τέλος αὐτοῦ γίνεται μικρὰ αἴτησις καὶ ἀρχεται δ Α'. χορὸς ψάλλων τὸ Κύριε ἐκέκραξα, δ Β'. χορὸς τὸ Κατευθυνθήτω καὶ ἐν συνεχείᾳ ψάλλονται μετὰ τῶν στίχων τὰ στιχηρὰ ἐσπέρια τῆς τυχούσης ἔορτῆς εἰς ἔξ. Δόξα τῆς ἔορτῆς. καὶ νῦν Θεοτοκίου, τῆς σειρᾶς ὡς ἐστὶ ἐν τῷ Μηναίῳ. (α) Εἰς τὴν εἰσοδον τὸ Σοφία Ὁρθή ύπὸ τοῦ διακόνου οὕτως: Ἡχος β'. Δι.



Εύθυς ψάλλεται ύπὸ τοῦ Κλήρου τὸ παρὸν Φῶς Ἰλαρὸν ὅπερ, παρ' ὅλην τὴν συντομίαν του, εἶναι γνήσιον τέκνον τοῦ ἀρχαίου.



a) Ἐὰν ἡ τελουμένη Ἀγριπνία τύχοι ἐν Σαββάτῳ ἐσπέρας πρὸς τὴν Κυριακήν, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ψάλλονται στιχηρὰ Ἀναστάσιμα ἔξ καὶ τῆς τυχούσης ἔορτῆς τέσσαρα, Δόξα τοῦ Ἀγίου καὶ νῦν τὸ α'. Θεοτοκίον τοῦ ἥχου. Ἐὰν δὲ ἀγιος τῆς ἡμέρας δὲν ἔχει δοξαστικόν, (δηλαδὴ δὲν ἀναφέρει Δόξα ἥχος τάδε), τότε ψάλλονται Ἀναστάσιμα ἐσπέρια ἑπτά, τρία τοῦ Ἀγίου καὶ ἀπ' εὐθείας Δόξα καὶ νῦν τὸ Θεοτοκίον τοῦ ἥχου ἀργῶς. Ἐὰν τύχοι ἐν παραμονῇ Δεσποτικῆς Ἑορτῆς, ψάλλεται Δόξα τῆς Ἑορτῆς, καὶ νῦν τὸ α'. Θεοτοκίον τοῦ ἥχου, ἐκτὸς ἐὰν ὑπάρχῃ ἰδιπίτερον Θεοτοκίον τῆς ἔορτῆς ἐν τῷ Μηναίῳ. Ἐὰν τύχοι ἐν Θεομητορικῇ ἔορτῇ ψάλλεται ἀπ' εὐθείας Δόξα καὶ νῦν τῆς ἔορτῆς.

Φως ε ε σοε ρι ι νον τ υ μνου ου ου μεν Πα τε ραγι
 ο ον και αι Α α γι ον πνε ε ευ μα θε ον τ
 Α ξι ο ο ον σε ε ε εν πα α σι και ροις υ μνει
 ει σθαι Φω ναι αις αι σι ι ι αι αις τ γι ε ε θε
 ου ου ου ζω ην ο δι δους τ δι ο ο κο ο
 σμος σε ε ε δο ξα α α ζει χ ει ει τ

Είτα δ Διάκονος ἐκφωνεῖ :

Ε σπε ε εραςπρο κει ει ει με νον γ

Κι' εύθυς ψάλλεται ύπὸ τοῦ κλήρου ἄπαξ τὸ παρὸν: προκείμενον

Κυ υ ρι ος ε σα κου σε ται μου τ εν τω κε κρα
 γε ε ναι μεπροςαυ τον τ

Τὸ αὐτὸν ἐπαναλαμβάνεται ύπ' ἀμφοτέρων τῶν χορῶν. Ἐν συνεχείᾳ λέγει δ ἡγούμενος τὰ ἀναγνάσματα ἔάν ύπάρχουσιν.

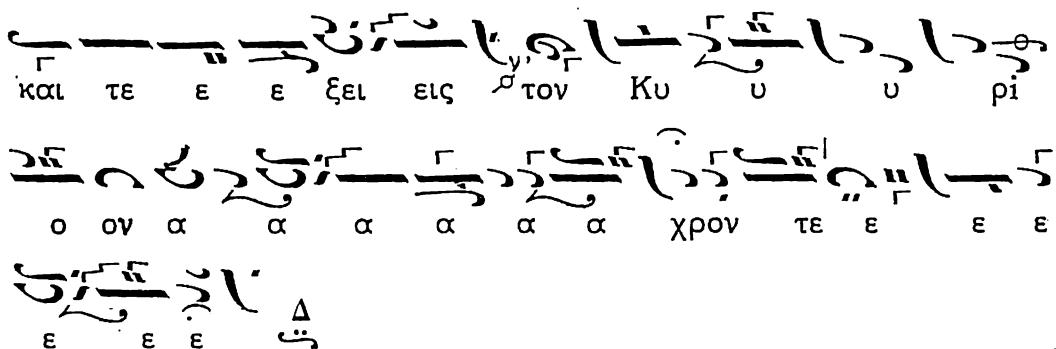
Εἰς τὰ πληρωτικὰ (δηλ. πληρώσωνεν τὸν ἔσπερινήν ἡμῶν δέησιν κτλ.) οἱ χοροὶ πρῶτοι τοῦ ἐναλλαζ ἐμμελῶς τὰ Παράσχου Κύριε. (Βλέπε μουσικὸν παράρτημα ἐν τῷ τέλει). Μετὰ τὴν ἐκφώνησιν τοῦ ἵερέως ἀναγινώσκεται τὸ **Καταξίωσον Κύριε** μετὰ δὲ τὴν βαν ἐκφώνησιν **Εἴη τὸ Κράτος**, κατέρχονται οἱ ἵεροψάλται ἐν τῷ Σολέα προχωροῦντες σιγά - σιγά· ἐν τῷ μεταξὺ ἐξέρχονται καὶ οἱ ἵερεῖς ἐκ τῆς Βορείου Πύλης πρωτοστατοῦντος τοῦ ἡγουμένου. ἐνδεδυμέτοι ἄπαιτες φελώνια, κρατοῦντες ἀνημμένας λαμπάδας. Μεταξὺ δὲ τῶν ἵερέων δ γεροντώτερος προπορευόμενος, κρατεῖ τὴν εἰκόνα τοῦ ἔορταζομένου Ἀγίου καὶ προχωροῦντες, ψάλλουσι τὸ πρῶτον ἴδιόμελον τῆς Λιτῆς

τοῦ Ἀγίου. Ἐλλείψει δὲ τούτου ψάλλεται τὸ τοῦ Ναοῦ ἢ τῆς ἑορτῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ. α)

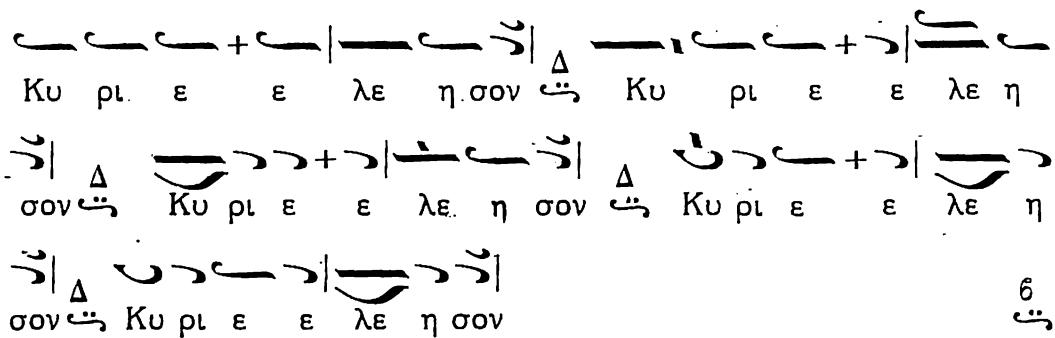
Ιδιόμελον τῆς Ἑορτῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ

Ηχος β'. Δι

Χ λε Ευ αγ γε λι ζε ται ο ο — Γα βρι ι ι
 η η ηλ τη Κε χα ρι τω με ε νη
 ση η η με ε ε ρον ξ χαι αι ρε α
 νυ υμ φευ — τε ε Κο ο ο ρη η και αι αι αι α πει
 ρο ο ο ο γα α α με ξ μη κα
 τα α πλα — γει ει εις τη ξε ε ε νη
 μου μο ορ φη η ξ μη δε ε δη η λι α α α α
 σης ξ Αρ χα αγ γε ε ε λος ει ει μι
 Ο φις ε ξη πα τησεν Ε — ε ευ αν πο ο τν
 νυν ευ αγ γε λι ζο μαι σοι οι την χα α ρα α
 α αν και με νει ει εις α α φθο ο ο ρος

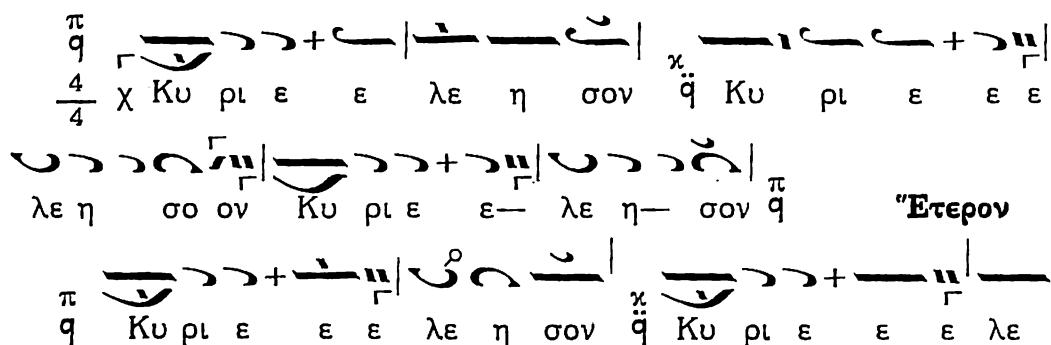


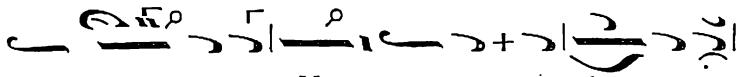
Κύριε ἐλέησον ᾧχος β' Δι. $\frac{4}{4}$ χ



“Η ἀνωτέρω πεντάς τῶν **Κύοιε ἐλέησον** ἐπαναλαμβάνεται ύπ' ἀμφοτέρων τῶν χορῶν εἰς ἑτέρας ἐπτά πεντάδας πρὸς συμπλήρωσιν τῶν δόκτω πεντάδων κατὰ τὴν τάξιν. Πληρουμένης τῆς τεσσαρακοντάδος ταύτης, δὲ Διάκονος ἐκφωνεῖ τὰς αἰτήσεις: «**Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, δεόμεθά σου ὑπάκουσον καὶ ἐλέησον**» δὲ χορὸς τὸ παρὸν Κύριε ἐλέησον εἰς πλάγιον τοῦ πρώτου ᾧχον **Πά.**

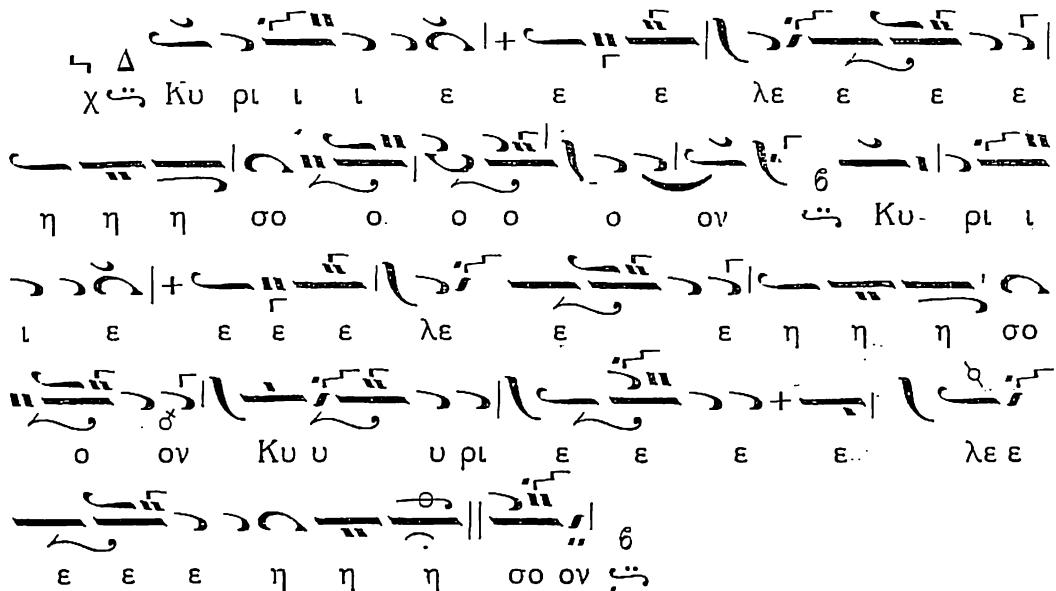
Τὸ παρὸν «Κύριε ἐλέησον» εἰς ᾧχον **λ** α **Πά.**




 η σο ο ον Ku ρι ε ε λε η σον

Μεθ' ὅ μνημονεύονται τὰ ὄνοματα τῶν ζώντων· οἱ δὲ χοροὶ ψάλλουσι ήπιως καὶ λίαν ἀργῶς τὸ παρὸν ἀρχαῖον (γ).

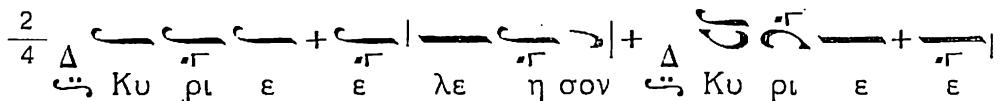
«Κύριε ἐλέησον» Ἡχος β'. Δι


 Χ τ Ku ρι ι ι ε ε ε λε ε ε ε
 η η η σο ο ο ο ον τ Ku ρι ι
 ι ε ε ε ε λε ε ε η η η σο
 ο ον Ku υ υ ρι ε ε ε ε λε ε
 ε ε ε η η η σο ον τ

'Ακολούθως ὁ διάκονος συνεχίζει τὰς αἰτήσεις: α) "Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ τῶν εύσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων χριστιανῶν.

β) "Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν (δεῖνα), ψαλλόντων τῶν χορῶν τὰ παρόντα Κύριε ἐλέησον.

Ἡχος β'. Δι


 $\frac{2}{4}$ Δ τ Ku ρι ε ε λε η σον Δ τ Ku ρι ε ε

(γ) Τὸ ἀνωτέρω ἀρχαῖον Κύριε Ἐλέησον, εἴθισται νὰ ψάλληται α) κατὰ τὸ μνημόνευμα τῶν ζώντων ὄνομάτων καθ' ὅλας τὰς παρακλήσεις τῆς Παναγίας ἀπό 1 μέχρι τῆς 13 Αὔγούστου β) εἰς τὴν γονυκλισίαν τῆς Πεντηκοστῆς, γ) ἐν τῇ ἀκολουθίᾳ τοῦ ἱεροῦ εὐχελαίου, δ) εἰς χειροτονίας Κληρικῶν καὶ ε) εἰς τὸ μνημόνευμα πάντων τῶν κεκοιμημένων ὄνομάτων κατὰ τὰ ψυχοσάββατα.

λε η σον τι Κυ ρι ε ε λε η σον τι

Τὸ αὐτὸ δ β' χορός.

δ Α' χορός.

τι Κυ ρι ε ε λε η σον τι Κυ

ρι ε ε λε η σον τι Κυ ρι ε ε λε η σον τι

Τέταρτον δ Β' χορός.

τι Κυ ρι ε ε λε ε σον τι Κυ ρι ε ε λη η
σον Κυ ρι ε χ ε λε ε η η σο ο ον τι

γ) "Ετι δεόμεθα καὶ ὑπέρ τοῦ διαφυλαχθῆναι τὴν Ἐκκλησίαν καὶ πόλιν ταύτην κτλ. Εἰς τὴν μεγάλην ταύτην αἴτησιν ψάλλεται συγχρόνως, ἡπίως καὶ οὐχὶ στεντωρίᾳ τῇ φωνῇ ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν χορῶν τετράκις ἢ παρούσα δεκάς τοῦ «Κύριε ἐλέησον»

Ἄχος β' Δι εἰς χρόνον χ

Δ τι Κυ ρι ε ε λε η σον Κυ ρι ε ε
λε η σον τι Κυ ρι ε ε λε η σον Κυ ρι ε
ε λε η σον Κυ ρι ε ε λε η σον δ Κυ ρι
ε ε λε η σον Κυ ρι ε ε λε η σον Κυ ρι
ε ε λε η σον Κυ ρι ε ε λε η σον Δ Κυ
ρι ε ε χ λε ε η σον τι

Εἰς τὸ τέλος ἔτερα 3 ἀνὰ ἐν ἕκαστος χορός ἀργότερα.

‘Ο Α’ χορός.



‘Ο Β’ χορός.



Εἴτα ὁ Α’ χορός.



6
ον

δ) Ἐτι δεόμεθα καὶ ὑπὲρ τοῦ εἰσακοῦσαι Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν κτλ.

ε) Ὁ ἡγούμενος λέγει τὴν Εὐχήν: Ἐπάκουσον ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἡ ἐλπίς πάντων τῆς γῆς καὶ τῶν ἐν θαλάσσῃ μακράν, καὶ ἵλεως ἵλεως γενοῦ ἡμῖν Δέσποτα ἐπὶ ταῖς ἀμαρτίαις ἡμῶν καὶ ἐλέησον ἡμᾶς. Ὁ χορός: Ἀμήν. Εἶτα μετὰ τὴν ἐκφώνησιν: Ὅτι ἐλεήμον καὶ φιλάνθρωπος Θεὸς ὑπάρχεις κτλ. οἱ χοροὶ ψάλλοντες τὰ ἀπόστιχα τοῦ ἑσπερινοῦ μεταβαίνουσι εἰς τὰ ἀναλόγια των, ὡς καὶ ἅπαντες οἱ ἱερεῖς εἰσέρχονται εἰς τὸ Ἱερὸν Βῆμα· δ δὲ ἡγούμενος φέρων μόνον ἐπανωκαλύμαυχον καὶ Σταυρὸν ἐπανέρχεται εἰς τὸ παραθρόνιον

‘Ετέρα περίπτωσις

Ἐὰν ὑπάρχει Ἀρτοκλοσία, μετὰ τὴν τελευταίαν ἐκφώνησιν οἱ χοροὶ ἀντὶ τῶν Ἀποστίχων, ψάλλουσι τὸ Ἀπόλυτίκιον τοῦ ἑορταζομένου Ἀγίου προχωροῦντες εἰς τὰ ἀναλόγια των. Οἱ δὲ ἱερεῖς καὶ τὰ ἔξαπτέρυγα προσέρχονται εἰς τὸν Σολέα, ὅπου εἰσὶ τοποθετημένοι ἐπὶ τραπέζης οἱ πέντε ἄρτοι· δ δέ διάκονος ἄρχεται ἐκ νέου τῶν αἰτήσεων: Ἐλέησον ἡμᾶς δ Θεός κτλ. καὶ τελεῖται ἡ γνωστὴ τάξις τῆς Ἀρτοκλασίας.

Θεοτόκε Παρθένε

ψαλλόμενον ὑπὸ τοῦ κληρικοῦ ἐν τῇ ἀρτοκλασίᾳ

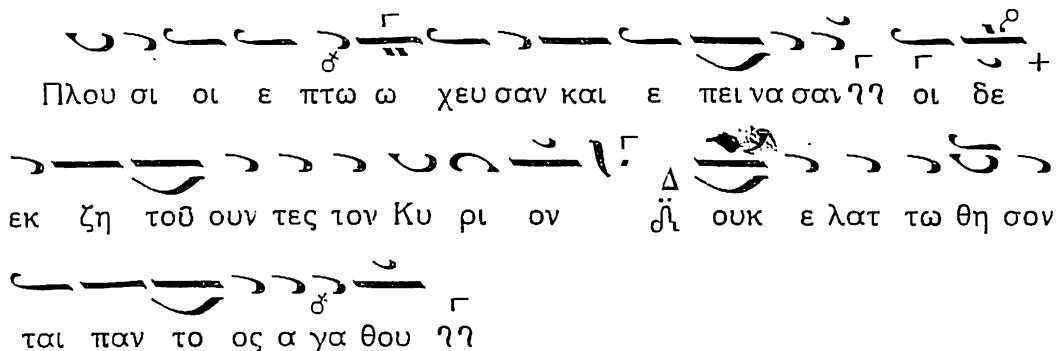
‘Ηχος α’. Κε



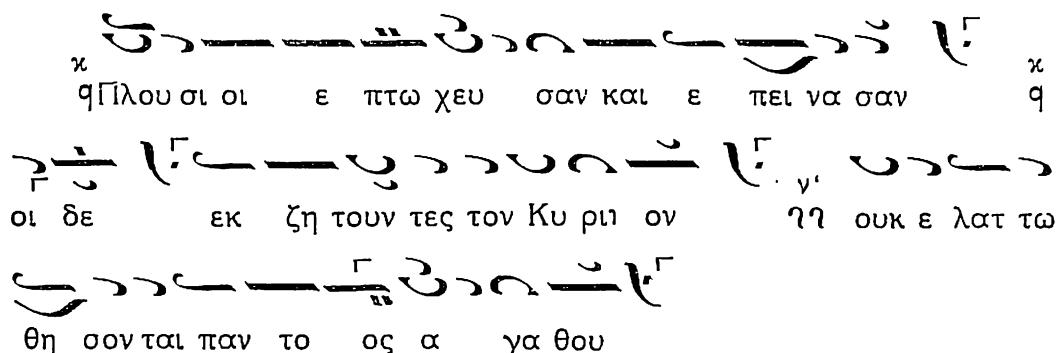
νε ^χ ρι αι αι αι βε ε γι Κε χα ρι τω με ε
 νη η η η Μα ρι ι ι α ^χ ο Κυ υ υ υ ρι
 ι ο ος με τα σου π ^ο ευ λο ο ο ο
 γη με ε ε ε νη ^χ Συ υ ε εν γυ υ υ ναι
 αι ξι ι ι ι ι ι ι ι ι ^χ και ευ λο ο
 ο γη η με ε ε νος ο κα αρ πο ο ος τη ης
 κοι οι λι ας σου π ^ο ο ο ο ο τι σω τη η
 ρα α ε ε ε τε ε Κε ε ε ε ες τω ων ψυ
 χω ω ων η τω ων ψυ χω ων η χ μω—ω
 ω ων
 (α) και ουτω ^π τη ης κοι οι λι ι α ας σου ^χ
 ο ο ο ο τι κτλ. ώς ἄνω.

Πλούσιοι ἐπτώχευσαν

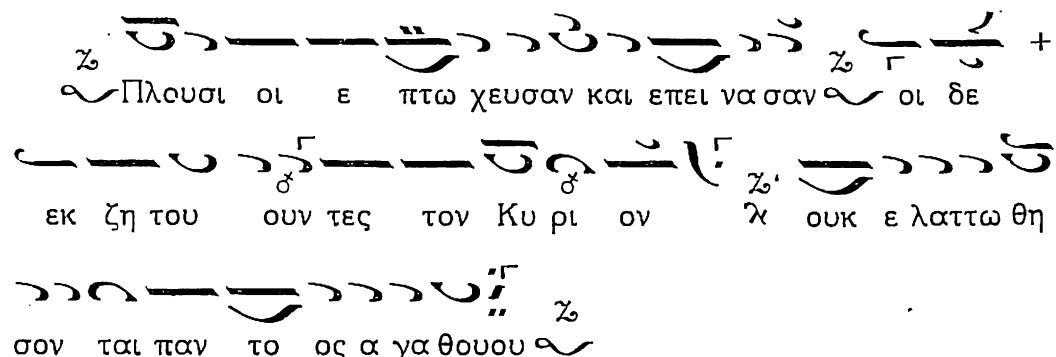
τὸ κλασσικὸν ἥχος βαρὺς Γα



"Ετερον ἥχος α' Κε (ώς πα)



"Ετερον ἥχος βαρὺς Ζω διατονικὸς



Μετά τὸ τρίτον «πλούσιοι ἐπτώχευσαν» ψαλλόμενον ὑπὸ τοῦ Β'. χοροῦ, ἄρχεται εὐθὺς ὁ Α'. χορὸς χορὸς ψάλλων τὰ Ἀπόστιχα τῆς Ἑορτῆς. Δόξα τῆς Ἑορτῆς καὶ νῦν Θεοτοκίον, ἐκ τοῦ μηναίου.

Ἐὰν ἡ τελουμένη ἀγρυπνία τύχοι ἐν Σαββάτῳ ἐσπέρας, ἀρχίζει πάντοτε ὁ β'. χορός τὰ Ἀναστάσιμα Ἀπόστιχα ὡς καὶ τὸ Δόξα τῶν Ἀποστίχων ψάλλεται ὑπ' αὐτοῦ, ἐν οἰστήποτε περιπτώσει.

Εἰς τὴν ἀνωτέρω περίπτωσιν περὶ Ἀρτοκλασίας δὲον νὰ ληφθῇ ὑπόψιν ὑπὸ τοῦ Σεβαστοῦ μας Κλήρου καὶ ἡ ἔξῆς περίπτωσις: προκειμένου νὰ ψαλῇ τὸ ἀργὸν δίχορον (δίκταηχον) **«Θεοτόκε Παρθένε»** οἱ Ἱερεῖς, μετὰ τὸ ψαλλόμενον Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἀγίου ὡς ἀνυφέρεται ἀνωτέρω, δὲν προσέρχονται πρὸς τέλεσιν τῆς Ἀρτοκλασίας, ἀλλ' εἰσέρχονται ἀπαντες εἰς τὸ Ἱερὸν Βῆμα, πλὴν τῶν ἔξαπτερύγων τὰ δόπια ἵστανται πέριξ τῆς τραπέζης τῶν ἄρτων. «Οταν δὲ ὁ Β'. χορός, πλησιάζει νὰ τελειώσῃ τὸ τελευταῖον στίχον «Οτι Σωτῆρα ἔτεκες τῶν ψυχῶν ἡμῶν» τότε ἔξέρχονται ἀπαντες οἱ Ἱερεῖς ἐνδεδυμένοι ὡς ἥσαν προηγουμένως, καὶ τελοῦν τὴν Ἀρτοκλασίαν· ὅπότε μετὰ τὸ γ'. Γλούσιοι ἐπτώχευσαν ψάλλονται τὰ Ἀπόστιχα ὡς εἴπωμεν ἀνωτέρω. Ἡ τάξις αὕτη εἶναι ἡ ἀνέκαθεν Πατριαρχική, ἥτις τηρεῖται εἰς δλας τὰς Ἐκκλησίας τῆς Κων]πόλεως. Ἐνῶ εἰς τὰς ἐνταῦθα ἐκκλησίας, πρὸ παντὸς τῶν Ἀθηνῶν, ἐπεκράτησε ἀντικανονικῶς νὰ ψάλληται τὸ ἀργὸν Θεοτόκε Παρθένε τῆς Ἀρτοκλασίας, εἰς τὴν ἀπόλυτον τῶν πανηγυρικῶν ἐσπερινῶν καθ' ἥν στιγμὴν ἀναχωρεῖ ἀπαν Ἐκκλησίασμα (α).

Ἐν συνεχείᾳ τῆς ἀκολουθίας, μειὰ τὸ Δόξα καὶ νῦν τῶν Ἀποστίχων, δ ἡγούμενος λέγει τὸ **«Νῦν ἀπολύεις»** δ ἀναγνώστης ἴστάμενος εἰς τὸ μέσον τοῦ Σολέα λέγει : Ἄμήν, καὶ τὸ Τρισάγιον, δ Ἱερεὺς ὅτι σοῦ ἐστὶν, καὶ ψάλλονται ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν χωρῶν τὰ Ἀπολυτίκια καὶ τὸ Θεοτοκίον. Εἴτα γίνεται ἡ Ἀπόλυσις ὑπὸ τοῦ Ἱερέως, καὶ οὕτω λήγει καὶ ἡ ἀκολουθία τοῦ Ἐσπερινοῦ μέχρι τῆς 12ης ὥρας, καὶ οὐχὶ πέραν αὐτῆς, διότι ἡ 1η ὥρα μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἀνήκει πλέον εἰς τὴν ἀκολουθίαν τοῦ ὅρθρου καὶ τῆς Θείας Λειτουργίας τῆς ἐπομένης ἡμέρας μέχρι τῆς 6 πρωΐνης ὥρας.

(α) Μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ Ἐσπερινοῦ, ἐὰν ἡ ὥρα ἐπιτρέπει, ψάλλεται καὶ ἡ ἀκολουθία τῆς μικρᾶς Παρακλήσεως τῆς Θεοτόκου· κατ' αὐτὴν δὲ ψάλλονται συνήθως καὶ τὰ ἔξαποστειλάρια Ἀπόστολοι ἐκ περάτων κτλ.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΟΡΘΡΟΥ

Μετά τὴν ἀπόλυσιν τοῦ Ἐσπερινοῦ κλείεται ἡ ὥραία Πύλη, σβῆνονται καὶ πάλιν πάντα τὰ Φῶτα τοῦ Ναοῦ πλὴν τῶν κανδηλῶν τοῦ Τέμπλου καὶ ἐπικρατεῖ ἄκρα σιγὴ 4—5 λεπτῶν. Εἶτα δὲ ἵερεὺς εἰσέρχεται εἰς τὸ ἱερὸν ἐκ τῆς πλαγίας θύρας καὶ ἀνοίγων τὴν ὥραίαν Πύλην ἐκφωνεῖ: **Δόξα τῇ Ἀγίᾳ καὶ ὁμοουσίᾳ καὶ Ζωοποιῷ καὶ ἀδιαιρέτῳ Τριάδι πάντοτε νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰώνας τῶν αἰώνων.** Ο Χορὸς Ἀμήν.

Εὐθύς δὲ δὲ ἡ γέγονος ἀναγινώσκει κατανυκτυκῶς τὸν ἔξαψαλμον ἀπὸ εὐθείας ἀπὸ τοῦ «**Δόξα ἐν ψίστοις Θεῷ**». (β)

Ἄμα τῇ λήξει τοῦ ἔξαψάλμου, δὲ Διάκονος ἔξέρχεται τοῦ Ἱεροῦ

(β) Ο ἔξαψαλμος, ἐπειδὴ εἶναι ἡ πρώτη καὶ οισθαρωτέρα προσευχὴ τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Ὁρθρου, δέον ν' ἀναγινώσκηται ὑπὸ τοῦ Προσταμένου τοῦ Ναοῦ, ἡ ὑπὸ τινος Κληρικοῦ, ὡς ὁρίζει τοῦτο καὶ ἡ Τυπικὴ διάταξις τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίας. Ἀναγινωσκομένου δὲ τοῦ ἔξαψάλμου δέον νὰ ἐπικρατεῖ: α) πλήρης σιγὴ καὶ β) δὲν ἐπιτρέπεται τὴν στιγμὴν ἐκείνην, οὐδὲ ἡ ἐλσαχίστη κίνησις τῶν ἐκκλησιαζομένων, ὡς γίνεται καὶ κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου. Συμφώνως τῇ τυπικῇ διατάξει ἀπαγορεύεται ἡ ἀνάγνωσις τοῦ ἔξαψάλμου ὑπὸ λαϊκῶν καὶ πρὸ παντὸς ὑπὸ μικρῶν παίδων οἱ ὄποιοι, κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν αὐτοῦ, ποιοῦσιν ἀπειρα λάθη. Μεταξὺ τῶν γενομένων παρατυπιῶν πολλάκις ἐν τῇ Ἑκκλησίᾳ εἶναι καὶ αἱ ἔξῆς: α) Εἰς τὸ τέλος τοῦ Ἐσπερινοῦ πρὸ τῆς ἀπολύσεως, τινὲς τῶν Ἱερέων μας, ἐπιβάλλουσιν εἰς τοὺς Ἱεροψάλτας ἡ τυχόντας λαϊκούς νὰ λέγωσι τὴν εὐχήν: «Στερεαὶ Κύριοις τὴν ἀγίαν καὶ ἀμώμητον πίστιν» κτλ. Η εὐχὴ αὕτη ἀνήκουσα μόνον εἰς τοὺς Ἱερεῖς, δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἀπαγγελία αὐτῆς ὑπὸ λαϊκῶν· ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, δύναται ὁ Ἱερεὺς νὰ προείπῃ τὴν εὐχὴν ταύτην καὶ ἐν συνεχείᾳ νὰ κάμη τὴν κανονικὴν ἀπόλυσιν. Η ἀνάγνωσις τοῦ ἔξαψάλμου ὑπὸ τῶν Ἱεροψαλτῶν, γίνεται πολλάκις κατ' ἀνάγκην μὴ ὑπάρχοντος ἐτέρου κληρικοῦ. β) Κατὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν, τὸ Σύμβολον τῆς πίστεώς μας Πιστεύω ὡς ὅπερ, ἀπαραιτήτως δέον νὰ λέγηται ὑπὸ Κληρικοῦ, ἐπεκράτησε δυστυχῶς νὰ ἀπαγγέληται ὑπὸ τοῦ τυχόντος λαϊκοῦ.

καὶ ἐκφωνεῖ τὴν μεγάλην συναπτήν: οἱ δὲ χοροὶ ψάλλουσιν ἐναλλάξ τὸ «Κύριε ἐλέησον» εἰς ἕκαστον εἰρηνικόν. Εἰς τὸ τέλος τῶν αἰτήσεων, εἰς δναγνώστης ἴστάμδονος εἰς τὸ μέσον τοῦ Σολέα καὶ προλέγων τὸ Κύριε ἐλέησον 12 φοράς, τὸ Δεῦτε προσκυνήσωμεν (τρίς) ἀρχεται ἀναγινώσκων εύκρινῶς τὸ α'. Κάθισμα τοῦ ψαλτηρίου τῆς τυχούσης ἡμέρας (γ). Πληρουμένου τούτου, γίνεται μικρὰ αἴτησις καὶ μετὰ τὴν ἐκφώνησιν : «Οτι σὸν τὸ Κράτος» οἱ χοροὶ ψάλλουσι τό, Θεὸς Κύριος (τετράκις) καὶ τὰ Ἀπολυτίκια ὡς ἐψάλλησαν ἐν τῷ ἐσπερινῷ.

Εἰς τὸ τέλος τούτου, γίνεται πάλιν ἡ μικρὰ αἴτησις καὶ οἱ χοροὶ ψάλλουσι τὰ καθίσματα τῆς α' στιχολογίας ἐκ τῆς Παρακλητικῆς καὶ ἐκ τοῦ Μηναίου (ἐάν ύπάρχουσιν). Ἐν συνεχείᾳ ψάλλεται καὶ τὸ γ'. Κάθισμα τοῦ ψαλτηρίου τῆς ἡμέρας.

Μετὰ τὴν λήξιν τούτου, αὐθις ἡ μικρὰ αἴτησις καὶ ψάλλεται ὑπὸ τῶν χορῶν ὁ ποιυελεος κατ' ἔκλογὴν τοῦ διειθύνοντος Ἱεροψάλτου. Ἐν Δεσποτικῇ Ἐορτῇ ἡ ἄλλου τινος Ἀγίου, ψάλλεται ποιυέλεος «Δοῦλοι Κύριον» ἥχος πλ α'. Πέτρου Λαμπαδαρίου, ἡ ἐπὶ τὸν ποταμὸν Βαβυλώνος Χουρμόυζου Χαρτοφύλακος ἡ Γρηγορίου Πρωτοψάλτου πλ δ'. «Δοῦλοι Κύριον» ἡ Θεοδώρου Φωκαέως ἥχος δ'. Λέγετος ἔξομολογεῖσθαι τῷ Κυρίῳ. Ἐν Θεομητορίκῃ δὲ Ἑορτῇ, ψάλλεται ποιυέλεος Λόγον

(γ) Ψαλτήριον τῆς ἡμέρας σημαίνει ὅτι, κατὰ τὴν τυπικὴν διάταξιν τῆς Ἑκκλησίας, πρέπει καθ' ἕκάστην ἡμέραν ἀναγινώσκονται δύο καθίσματα αὐτοῦ καὶ τρία κατὰ τὴν Μεγάλην Τεσσαρακοστήν, τὰ ὅποια, ἐν Ἀγίῳ Ὁρει, ἀναγινώσκονται καθ' ἕκάστην ἡμέραν. Ἀλλαχοῦ δέ, ίδιως εἰς τὰς μεγαλουπόλεις, καταλιμπάνουσι τὸ ψαλτήριον κατὰ τὸν ἐσπερινὸν τοῦ Σαββάτου, ὅπερ εἶναι ἀπαραίτητον.

Κατὰ μέν, εἰς τὸν ἐσπερινὸν τοῦ Σαββάτου δέον ν' ἀναγινώσκηται ὀλόκληρον τὸ α' Κάθισμα τοῦ ψαλτηρίου «Μακάριος Ἀνήρ» κατὰ δὲ εἰς τοὺς ἐσπερινοὺς τῶν Δεσποτικῶν καὶ Θεομητορικῶν Ἑορτῶν, ὡς καὶ τῶν Ἑορταζομένων Ἀγίων ἀναγινώσκεται μόνον ἡ α' στάσις αὐτοῦ. Ἐὰν οἱ ἐσπερινοὶ τῶν Ἑορτῶν τούτων τύχωσιν ἐν ἡμέρᾳ Τρίτῃ ἡ Πέμπτη, ψαλτήριον οὐ στιχολογεῖται. «Ο Χρυσόστομος Ἰωάννης, περὶ τῶν ψαλμῶν τοῦ Προφητάνακτος Δαβὶδ εἶπε : «Τὸ ψαλτήριον εἶναι τὸ ἐγχειρίδιον παντὸς Χριστιανοῦ, μάλιστα δὲ τὸν Κληρικὸν» καὶ ἀλλαχοῦ λέγει: «Ψαχαγωγοῦνται πάντες μετὰ πολλῆς τῆς προθυμίας, οἱ ἀναγινώσκοντες ὑμνους τῷ Θεῷ εύαρέστους. Καθ' ἑστάστην ἡμέραν τῆς καλὴν ταύτην ἐπιτελεῖν λατρείαν» (Χρυσόστομου ἑρμηνεία εἰς τὸν ψαλμὸν ΜΑ'). Διὰ ταῦτα, αἱ δύο μεγαλοπρεπέσταται Διοξολογίαι πρὸς τὸν Θεόν, ὁ Προοιμιακὸς ψαλμὸς τοῦ ἐσπερινοῦ «Ἐύλογει ἡ ψυχή μου τὸν Κύριον» κοι ὁ Ἐξάψαλμος τοῦ ὄρθρου «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ» δέον ν' ἀναγινώσκονται κατανυκτικῶς ὑπὸ Κληρικῶν καὶ οὐχὶ ὑπὸ λαϊκῶν ὡς ἀναφέρωμεν τοῦτο καὶ ἀνωτέρω.

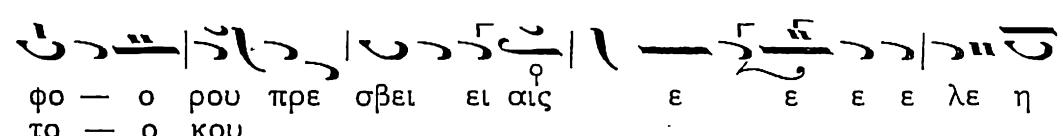
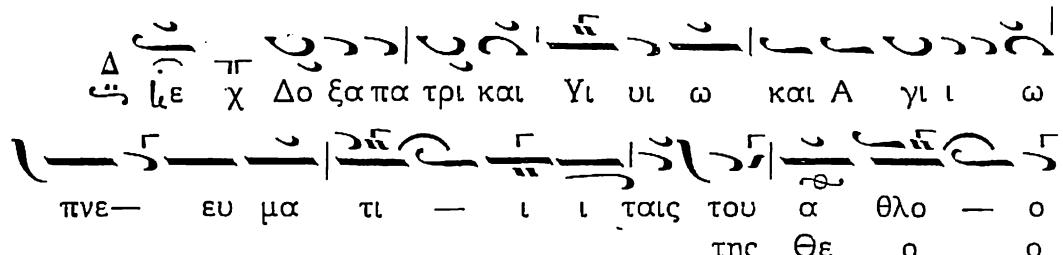
ἀγαθὸν ἥχος δ' Λέγετος ἐκ τοῦ Βου Χουρμουζίου Χαρτοφύλακος ἢ ὁ εἰς ἥχον βαρὺν Γεωργίου τοῦ Κρητός. (α)

Σημειωτέον δτι, εἰς τὸ τέλος οἰουδήποτε Πολυελέου, ὡς Δόξα καὶ νῦν ψάλλεται ἀπαραίτητως. «Τὸν πατέρα προσκυνήσωμεν καὶ τὸν Γίὸν δοξολογήσωμεν» (ἴδε τροπάρια Μακαρισμῶν ἐν τῇ Παρακλητικῇ τῆς Κυριακῆς Λειτουργίας ἥχος α') Μετὰ τὸν Πολυέλεον ψάλλεται ὑπὸ τοῦ β'. χοροῦ τὸ κάθισμα τῆς γ'. Στιχολογίας κι' εὔθυς ὅρχεται δ Α'. χορὸς ψάλλων τὸ α'. ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἥχου(β) Ἐκ νεότητός μου πολλὰ πολεμεῖ μὲ πάθη (δις) ἐπίσης τὸ Οἱ μισοῦντες Σιών (δις) καὶ ἐν συνεχείᾳ τὰ δύο τελευταῖα ἀνὰ μίαν ἥτοι : εἰς τὸ ἐν Δόξα Πατρί, Ἀγίῳ Πνεύματι πᾶσα ψυχὴ καὶ εἰς τὸ τελευταῖον Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ Ἀγίῳ Πνεύματι ἀναβλύξει καὶ τὸ ὑπάρχον προκείμενον (ἐν τῷ Μηναίῳ) ψαλλόμενον εἰς τὸν αὐτὸν ἥχον. Εἶτα δ ἄνταρος ἐκφωνεῖ : Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν ! δ χορός:



Κι' εὔθυς δ ἵερεύς : ὅτι "Ἄγιος εἼ δ Θεὸς ἡμῶν κλπ. δ χορος Πᾶσα πνοή αἰνεσάτω τὸν Κύριον (τρίς ίδε σελὶς 29) καὶ ἀναγινώσκεται τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ "Ορθρου τῆς ἑορτῆς.

Μεθ' δ ἀναγινώσκεται δ Ν'. Ψαλμὸς Ἐλέησόν με δ Θεὸς κτλ. καὶ ψάλλονται τὰ παρόντα ἴδιόμελα εἰς ἥχον β'. ΔΙ.



(α) Ἄμα τῇ ἐνάρξει τοῦ ψαλλομένου Πολυελέου, δ Νεωκόρος θέτει εἰς μικράν κίνησιν κατὰ σειράν τούς πολυελέους τοῦ Κυρίως Ναοῦ.

β) Τὸ α'. τοῦτο Ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἥχου «Ἐκ νεότητός μου» ψάλλεται εὔθυς μετὰ τὰ καθίσματα καθ' ὅλας τὰς ἑορτάς, πλὴν τῆς Κοριακῆς καθ' ἦν μετὰ τὰ καθίσματα ψάλλονται τὰ ἀναστάσιμα Εὐλογητάρια εἶτα διὰ μικρὰ αἴτησις κι' εὔθυς συνεχίζουν οἱ ψάλται τὰ ἀντίφωνα τοῦ ἥχου, τὸ Προκείμενον καὶ τούς κανόνας μέχρι τῆς στ'. ὡδη..

καταράν | τέλε | θύμαν | τ
 —η μω ων ε ξα α λει ψο ο ον τα
 πλη η η θη τ των ε μων ω ων εγ κλη
 μα α — α των τ

δ Β' χορός.

καὶ νυν καὶ α α ει καὶ εις τους αι ω ναστωναι ω νων α

κτλ. ὡς ἄνω.
 α μη η ην Ταις τῆς Θεοτόκου.

Καὶ συνεχίζει δ Α'. χορὸς τὸ ἰδιόμελον μετὰ τοῦ στίχου «Ἐλέησόν με δ Θεός». Ἐπειδὴ πολλαὶ ἀκολουθίαι Ἀγίων δὲν περιλαμβάνουσιν ἰδιόμελα μετὰ τὸν Ν'. ψαλμόν, ἐγράψαμεν τὸ κάτωτέρῳ, ἵνα ψάλληται εἰς μνήμην οἰουδήποτε Ἀγίου μὴ ἔχοντος ἰδιαίτερον ἰδιόμελον, μὲ τὴν ἀρχικὴν φράσιν «Ἄγιε τοῦ Θεοῦ» Ἐάν δέ ορταζόμενος Ἀγιος τυγχάνει ἱερομάρτυρς ἢ ὄσιος, ψάλλεται μὲ τὴν ἀρχικὴν φράσιν «Οσιε πάτερ». Εἰς περίπτωσιν δὲ δύο ἢ τριῶν ορταζομένων Ἀγίων ψάλλεται τὸ δεύτερον «ἔξεχύθη ἢ χάρις» καὶ ἀντὶ τῆς φράσεως «Οσιοι Πατέρες» λέγε «Ἄγιοι πατέρες» εἰς ἀπλούς Μάρτυρας, εἰς δὲ ἱερομάρτυρας λέγε ὄσιοι πατέρες.

Ἰδιόμελον ἥχος πλ β'. Πᾶ

χ λε η μων ε λε η σον με ο θε ος
 κα τα το με γα ε λε ος σου και κα τα το πλη
 θος των οι κτιρ χ μων σου ε ξα α λει ει ψον δη το
 α νο ο μη μα α α μου π α γι ε του θε ο σι ι ε πα α

ου ου ου εις πα α σαν την γην ε ε ξηλ θεν ο
 α α τερ

φθο ο ογ γό ος των κα τωρ θω μα α α τω ω ω ων
 υ υ

σου π δι ω ων εν τοις ου — ρα νοις π ε
 μων

ευ ρεις μι σθο ον των κα μα α α τω ω ων

σου δι των δαι μο ο ο ο νω ων ω ω λε ε σας τα

φα α α α α λα αγ γας δι των αγ

γε ε ελ λω ων ε ε φθα σα ας τα τα α αγ

μα α α τα ρ ων τον βι ον α με ε εμ πτω ως

ε ε ζη η η λω ω ω ω σας π παρ ρη σι

αν ε ε χων προς Χρι στο ο ον το ον Θε ο ον δι

ει ρη η νη τη αι αι τη η σαι π ται αις ψυ χαι

αις η η η χ μω ω ω ω ω ων π

Καὶ ἔτερον ἴδιόμελον εἰς Ἀγίους ἥχος ὁ αὐτὸς

π Ε ξε χυ υ υ θη η χα α α α ρις
εν χει ει λε σι ιν υ υ μων Δ α α α γι
οι οι πα τε ε ε ε ρες π και γε γο να τε ποι με ε
οι οι

νες της του Χρι στου ε ε εκ κλη σι ι ι ας δι
δα α σκον τες τα λο γι κα α προ ο ο ο βα

α τα Δ πι στε ε ευ ειν εις τρι α α δα

ο μο ου ου ου σι ι ι ι ον η εν μι α α

α Θε ο ο ο τη χ η τι ι ι ι ι ι ι Δ

Εἶτα ὁ Ἱερεὺς τὴν εύχήν: «Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου», εἰς τὸ τέλος αὐτῆς τὸ σύνηθες Κύριε ἐλέησον ὑπ’ ἀμφοτέρων τῶν χορῶν ὃς ἔστι γεγραμμένον ἀνωτέρω (σελὶς 17): Μετὰ τὴν ἐκφώνησιν, «Ἐλέει· καὶ οἰκτιρμοῖς» ἄρχεται ὁ Α'. χορὸς ψάλλων τὸν κανόνα τῆς Θεοτόκου(α) (τῆς μικρᾶς παρακλήσεως 'Υγρὰν διωδεύσας) εἰς δ' τροπάρια μετὰ στίχου «Ὑπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς» καὶ δ'. τοῦ κανόνος τῆς τυχούσης ἑορτῆς ἐκ τοῦ Μηναίου. Εἰς τὸ τέλος τῆς γ'. ὠδῆς γίνεται ἡ μικρὰ αἴτησις καὶ ψάλλει ὁ Β'. χορὸς τὸ κάθισμα τῆς γ'. ὠδῆς ἐκ τοῦ Μη-

(γ) Ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ α' Κανόνος ψάλλεται πάντοτε ὁ εἱρμὸς αὐτοῦ ἀνευ στίχου, δοτις προψάλλεται μόνον εἰς τὰ λοιπὰ τροπάρια τῶν κανόνων. Ο μικρὸς παρακλητικὸς κανὼν τῆς Θεοτόκου, προηγεῖται πάντοτε καθ' ὅλας τὰς μνήμας τῶν Ἀγίων ἑκτὸς ἐάν ὑπάρχει ἴδιαίτερος κανὼν τῆς Θεοτόκου ἐν τῷ Μηνιαίῳ.

ναίου, μετά τοῦ Θεοτοκίου. Ἐάν ἡ ὥρα ἐπιτρέπει. συνεχίζεται δὲ Κανών μέχρι τῆς ἔκτης ὠδῆς, ἐάν ὅχι. μετά τὸ Θεοτοκίον δὲ Α'. χορὸς ποιεῖ τέλος καὶ γίνεται ἡ μικρὰ αἴτησις. Εἶτα ἀναγινώσκονται ἐκ τοῦ Μηναίου, τὸ Κοντάκιον, δὲ Οἶκος καὶ τὸ Συναξάριον καὶ εὔθὺς ψάλλονται αἱ Καταβασίαι (β) εἰς τὸ μέσον τοῦ Σολέα ύπερ ἀμφοτέρων τῶν χορῶν, ἡ α' καὶ ἡ γ' ὠδή, αἱ δὲ λοιπαὶ ψάλλονται εἰς τὰ ἀναλόγιά των. Μέχρι τοῦ σημείου τούτου, ἡ τάξις αὕτη γίνεται πλὴν Κυριακῆς.

Ἐάν τύχοι ἔօρτὴ ἐν Κυριακῇ, προηγούμενται πάντα τὸν ἀναστάσιμα ἡ δὲ ἀκολουθία τοῦ ὄρθρου ἔχει ὡς ἔξῆς :

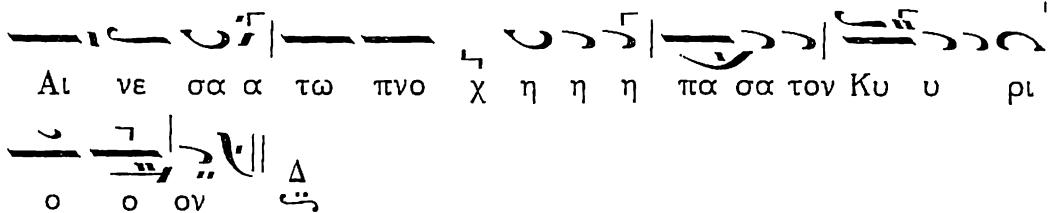
Μετὰ τὰ καθίσματα ψάλλονται τὰ Ἀναστάσιμα «Εὐλογητάρια». εἰς τὸ τέλος αὐτῶν γίνονται μικρὰ αἴτησις καὶ ἀναγινώσκεται ἡ ὑπακοὴ τοῦ ἥχου· εἶτα ψάλλονται οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ ἥχου κατὰ σειρὰν τὰ Ἀντίφωνα, τὰ προκείμενα, καὶ ἀκολούθως ἀψάλλεται. ὁ Ἀναστάσιμος, Κανὼν εἰς δ', μετὰ τοῦ στίχου «Δόξα τῇ Λγίᾳ Ἀναστάσει σου Κύρῳ» καὶ δὲ Κανὼν ἐκ τοῦ Μηναίου τῆς τυχούσης ἔօρτης μετὰ τοῦ στίχου "Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρεύσθευε ύπερ ἡμῶν ἥ "Ἄγιοι τοῦ Θεοῦ πρεσβεύσατε κτλ. Ἀπὸ γ'. ὠδῆς ψάλλεται τὸ Κάθισμα τοῦ Ἅγιου καὶ τὸ Θεοτοκίον ύπο τοῦ α' χοροῦ μετὰ τοῦ Δόξα Πατρὶ καὶ νῦν ἐν Ισοφωνίᾳ. Ἀφ' ἔκτης ὠδῆς ἀναγινώσκονται τὸ Ἀναστάσιμον Κοντάκιον, δὲ οἶκος καὶ τὸ συναξάριον ἐκ τοῦ Μηναίου. Εἶτα ψάλλονται αἱ Καταβασίαι μέχρι τῆς Η'. ὠδῆς, καὶ ἀρχεται ἡ τάξις τοῦ ἐωθινοῦ Εὐαγγελίου οὕτως : Μετὰ τὸ τέλος τῆς Η'. ὠδῆς, δὲ Διάκυνος ἐκφωνεῖ : Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν ὁ χορός τὸ Κύριε ἐλέησον ἐν Ισοφωνίᾳ, δὲ ιερεύς : "Οτι "Ἄγιος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐν Ἅγιοις καὶ ἐπαναπαύῃ κτλ. ὁ α'. χόρος τὸ Ἀμήν καὶ ψάλλει τὸ παρὸν «πᾶσα πνοή» εἰς ἥχον β'. ΔΙ.

πᾶσα πνοή αι νε σα τω τον Κυ υ ρι
 Δ Θ
 αι νε σα τω τον Κυ υ ρι
 Δ Θ

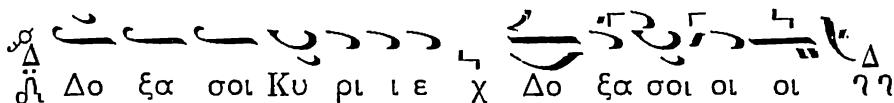
(δις).

(β) Τινὲς τῶν χοροστατούντων Ἀρχιερέων μας ἐπιθυμοῦσι πολλάκις νὰ ψάλλωσι τὰς Καταβασίας οὕτως ἥ ἄλλως. Ἀλλὰ καλὸν θὰ εἴναι, οἱ μὴ δυνάμενοι νὰ τάς ψάλλωσι νὰ ἀποφεύγωσι τὴν συνήθειαν ταύτην χάριν τῆς γενικῆς ἀρμονίας. Ἐκ τῆς πολυετοῦς ἡμῶν πείρας ἐν τῷ στασιδίῳ εἴδομεν πολλάκις ὅτι πολλοὶ ἐκ τῶν χοροστατούντων Ἀρχιερέων οἱ ὄποιοι εἴθισται νὰ ψάλλωσι τὴν Θ' ὠδὴν «Τὴν τιμιωτέραν καὶ τὰ ἔξαποστειλάρια, παρεχώρουν ταῦτα εἰς ἡμᾶς πρὸς τελειωτέραν ἐκτέλεσιν αὐτῶν.

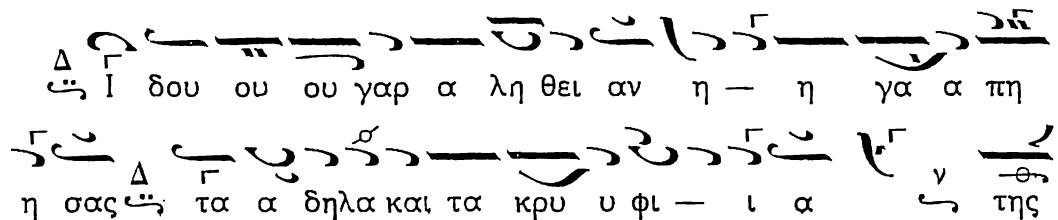
Τὸ αὐτὸ δ' β' χορός, καὶ δ' α' χορός ψάλλει τὸ τρίτον :



‘Ο Διάκονος : «Καὶ ὑπὲρ τοῦ καταξιωθῆναι ἡμᾶς τῆς ἀκροάσεως τοῦ Ἀγίου Εὐαγγελίου, Κύριον τὸν Θεόν ἡμῶν ἵκετεύσωμεν». ‘Ο χορός, Κύριε Ἐλέησον (τρίτος) ἀπλῶς εἰς κάτω ἰσοφωνίαν. ‘Ο δὲ Διάκονος ἔξακολουθεῖ : Σοφία, ὅρθοι ἀκούσωμεν τοῦ Ἀγίου Εὐαγγελίου τὸ ἀνάγνωσμα δ' Ἱερ. **Εἱρήνη πᾶσι** καὶ εὔλογεῖ ἀπὸ τῆς Ὡραίας Πύλης τὸ Ἐκκλησίασμα δ' χορός, **Καὶ τῷ πνεύματί σου** δ' Ἱερ. ἐκ τοῦ κατὰ... Ἰωάννην ἢ Λουκᾶν ἢ Μάρκον ἢ Ματθαῖον Ἀγίου Εὐαγγελίου τὸ ἀνάγνωσμα, **Πρόσχωμεν**. ὁ χορός, «**Δόξα σοι Κύριε Δόξα σοι**» ἐν ἰσοφωνίᾳ καὶ ἀναγινώσκεται διὸ ἐμμελοῦς καὶ καθαρᾶς ἀπαγγελίας τὸ ἐωθινὸν Εὐαγγέλιον. Εἰς τὸ τέλος τούτου ὁ χορός ψάλλει τὸ «**Δόξα σοι Κύριε Δόξα σοι**» συντόμως οὕτως :



Εὐθὺς δὲ Προϊστάμενος λέγει τὸ «Ἀνάστασιν Χριστοῦ» (χομα) μεθ' δοι χοροὶ ψάλλουσι τὸν Ν' (50) ψαλμόν. Εἰς τὸν στίχον **Ίδον γάρ ἀλήθειαν ἡγάπησας**, ἐξέρχεται ὁ ἵερεὺς μετὰ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου καὶ ἴσταται ἐν τῷ Σολέα παρὰ τὸν θρόνον· δὲ Ἐρχιερεὺς (ἐάν χοροστατεῖ), ἢ δὲ Ἡγούμενος ἀπὸ τοῦ παραθρονίου κατέρχεται καὶ ἀσπάζεται τὸν Ἱερὸν Εὐαγγέλιον· ἐν συνεχείᾳ προσέρχεται καὶ ἀπαν τὸ Ἐκκλησίασμα κατὰ σειρὰν ἀθορύβως καὶ ἀσπάζεται τοῦτο μὲ τάξιν καὶ εὐλάβειαν. Μετὰ τὸ πέρας τοῦ ἀσπασμοῦ τούτου, ὁ ἵερεὺς μεταβαίνει καὶ τοποθετεῖ τὸν Ἱερὸν Εὐαγγέλιον εἰς τὸ πρῶτον προσκυνητάριον τοῦ Κυρίως Ναοῦ πλησίον τῆς εἰσόδου. Κατὰ τὸν ἀσπασμὸν τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου ὑπὸ τοῦ χοροστατοῦντος Ἀρχιερέως, δέ β' χορὸς ψάλλει **Ίδον γάρ ἀλήθειαν** ἀργῶς οὕτως :



— — — — —
σα φι ι ι α — ας σου ε δη η η λω ω σα α ας
— —
μοι τ.

Μετά τὸν ἀσπασμὸν ὁ ἀρχιερεὺς εὐλογῶν τὸν λαόν, ὁ Α'. χορὸς ψάλλει τὸ παρὸν εἰς πολλὰ ἔτη, εἰς ἥχον β' Δι.

Δ τ. Εις πο ολ λα α α α ε ε ε ε τη η Δ τ. ὁ β'
ὁ β' χορός: Δε ε σπο τα Δ τ.

"Αμα τῇ ἀνόδῳ τοῦ ἀρχιερέως εἰς τὸν θρόνον, ὁ α' χορὸς συνεχίζει ψάλλων τὸν στίχον τοῦ Ν. ψαλμοῦ «Ραντιεῖς με» κτλ. Μετά τὸ πέρας τούτου ψάλλονται ύπὸ τῶν χορῶν Δόξα πατρὶ. «Ταῖς τῶν Ἀποστόλων» Καὶ νῦν, ταῖς τῆς Θεοτόκου, ὡς γράφομεν ταῦτα ἀνωτέρω (σελὶς 25). Τὸ δὲ τρίτον ἴδιόμελον μετὰ στίχου «Ἐλέησόν με ὁ Θεός» ψάλλεται κατὰ τὰς Κυριακὰς δύοις εἰς β' ἥχον οὕτως:

Δ τ. Ε λε η μων Ε λε η σον με ο Θε ος τ. κα
τα το με γα ε λε ος σου τ. και κα τα το πλη θος
των οι κτιρ χ μωνσου ε δα λειψωτ το α νο ο ο ο ο ο
μη μα α α α μου τ. Α να στας ο ο Ι η
η η σου ου ου ζους τ. α πο ο ο του τα α
α φοο + τ. κα θω ω ωςπρο ο ει ει ει πε ε

εν θ ε ε δω κεν η η μι ι ιν την
 αι ω νι ι ο ον ζω ω η η ην και με—ε
 γα α ε ε λε ε ε χ ε ο ο ος ι

Είτα δ 'Ιερεύς «Σῶσον δ Θεὸς τόν Λαόν σου» καὶ τὰ λοιπά μέχρι τοῦ Ἐπάκουουσον ἡμῶν τῶν ἀμαρτωλῶν δεομένων σου καὶ ἐλέησον ἡμᾶς. Οἱ χοροὶ ψάλλουσι τετράκις τὸ Κύριε ἐλέησον ἀνὰ τρία ὡς εἶναι γεγραμμένα ἀνωτέρω. Ὁ ιερεὺς τὴν ἐκφώνησιν Ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς, κ' εὐθὺς δ Διάκονος ἐκφωνεῖ : Τὴν Θεοτόκον καὶ Μητέρα τοῦ Φωτός. ἐν ὅμνοις τιμῶντες μεγαλύνομεν οἱ δὲ χοροὶ ψάλλουσιν εἰς τὸν ἥχον τῶν Καταβασιῶν. «Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβίμ» κτλ. προσπαγγέλλοντες εἰς αὐτὸν μελωδικῶς ἐν Ισοφωνίᾳ τῆς βάσεως τοῦ ἥχου καὶ ἀνὰ ἔνα στίχον τῆς Θ' ὠδῆς τῆς Θεοτόκου.

Α') Μεγαλύνει ἡ ψυχή μου τὸν Κύριον καὶ ἡγαλλίασε τὸ πνεῦμα μου ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ Σωτῆρι μου. «Τὴν τιμιωτέραν» κτλ.

Β') "Οτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς δούλης αὐτοῦ· ἵδού γὰρ ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσι με πᾶσαι αἱ γενεαί. «Τὴν τιμιωτέραν» κτλ.

Γ') "Οτι ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα δυνατός καὶ "Ἄγιον τὸ ὄνομα αὐτοῦ καὶ τὸ ἔλεος αὐτοῦ εἰς γενεὰν καὶ γενεὰν τοῖς φιβουμένοις αὐτόν, κτλ.

Δ') Ἐποίησε κράτος ἐν βιοχίονι αὐτοῦ, διεσκόρπισεν ὑπεροφάνους διανοίᾳ καρδίας αὐτῶν, κτλ.

Ε') Καθεἵλε δυνάστας ἀπὸ θρόνων καὶ ὑψωσε ταπεινούς· πεινῶντας ἐνέπλησεν ἀγαθῶν καὶ πλουνοῦντας ἔξαπέστειλε κενούς, κτλ.

ΣΓ') Ἄντελάβετο Ἰσραὴλ παιδὸς αὐτοῦ, μνησθῆναι ἐλέους, καθώς ἐλάλησε πρὸς τοὺς πρτέρας ἡμῶν, τῷ Ἀβραάμ, καὶ τῷ σπέρματι αὐτοῦ ἔως αἰῶνος. Τὴν τιμιωτέραν κτλ,

Καὶ ἀκολούθως ψάλλεται ἡ Θ'. Ὡδὴ τῶν Καταβασιῶν. (γ) Είτα δ ιερεύς τὴν μικρὰν αἴτησιν ἔτι καὶ ἔτι, καὶ τὴν ἐκφώνησιν : "Οτι σὲ αἰνοῦσι πᾶσαι αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν κτλ. Οἱ δὲ χοροὶ ψάλλουσι Ἀ-

γ) Κατὰ τὰς Δεσποτικάς καὶ Θεομητορικάς ἑορτά, ἀντὶ Τὴν τιμιωτέραν, ψάλλεται πάντοτε ἡ Θ' ὠδὴ τοῦ Κανόνος τῆς ἑορτῆς μετὰ τῶν λοιπῶν τροπαρίων εἰς ἓξ ἢ ὀκτώ.

μήν, "Αγιος Κύριος δ Θεός ἡμῶν" δις, εἴτα τὸ τρίτον «'Υψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν καὶ τροσκυνεῖτε τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν Αὔτοῦ» δ β' χορὸς τὴν κατάληξιν δτὶ "Αγιος ἐστι" καὶ ἀκολούθως δ α' χορὸς τὸ ἀναστάσιμον ἔξαποστειλάριον (δ) (τοῦ ἐωθινοῦ Εὐαγγελίογ τῆς τυχούσης Κυριακῆς) μετὰ τοῦ Θεοτοκίου. Ἐὰν δ τυχών "Αγιος ἔχει Ἐ-ξαποστειλάριον, ψάλλονται μετὰ τὸ ἀναστάσιμον τὸ τοῦ Ἅγιου καὶ τὸ Θεοτοκίον αὐτοῦ. Μετὰ ταῦτα ψάλλονται οἱ Αἶνοι· δ α' χορὸς «Πᾶσα πνοὴ αἰνεσάτω τὸν Κύριον, αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν τοῖς ὑψίστοις, Σοὶ πρέπει ὅμνος τῷ Θεῷ»· δ β' χορός, «Αἰνεῖται αὐτὸν πάντες οἱ Ἄγγελοι αὐτοῦ, Αἰνεῖτε αὐτὸν πᾶσαι αἱ Δυνάμεις αὐτοῦ, Σοὶ πρέπει ὅμνος τῷ Θεῷ καὶ ἐν συνεχείᾳ δὲ ψάλλονται ὑπὸ ἀμφοτέρων τῶν χορῶν τὰ ὄκτω ἀναστάσιμα Στιχηρά τῶν Αἶνων ἐκ τῆς Παρακλητικῆς μετὰ τῶν ἐφεξῆς στίχων.

Α') Τοῦ ποιεῖσαι ἐν αὐτοῖς κρίμα ἔγγραπτον, Δόξα αὕτη ἔσται πᾶσι τοῖς δισίοις αὐτού.

Β') Αἰνεῖται τὸν Θεὸν ἐν τοῖς Ἅγιοις αὐτοῦ, αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν στερεώματι τῆς δυνάμεως αὐτοῦ.

Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐπὶ ταῖς δυναστίαις αὐτοῦ, αἰνεῖτε αὐτόν, κατὰ τὸ πλῆθος τῆς μεγαλωσύνης αὐτοῦ.

Δ') Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν ἥχῳ σάλπιγγος, αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν ψαλτηρίῳ καὶ κιθάρᾳ.

δ) Ἐὰν χοροστατῇ ἀρχιερεὺς καὶ μέλλει νὰ λειτουργήσῃ, πρὸ τῆς ἐκφωνήσεως τοῦ ιερέως δτὶ σὲ αἰνοῦσι, ἔξέρχονται δύο Διάκόνοι (έὰν ὑπάρχουσι) ἢ εἰς ἐξ αὐτῶν καὶ δ ἔτερος ἀναγνώστης ἐνδεδυμένος στιχάριον καὶ κρατοῦντες τὰ δικηροτρίκηρα τοῦ Ἀρχιερέως τῇ συνοδείᾳ καὶ ιερέων, ἵστανται ἐνθεν καὶ ἐνθεν τοῦ θρόνου κατὰ τὰ πρεσβεῖα ἔκαστος, δηλαδὴ οἱ παλαιότεροι δεξιά καὶ οἱ νεώτεροι ἀριστερά. Ἐν τῷ μεταξύ δὲ δυὸς καλλίφωνοι παῖδες ἐνδεδυμένοι Ράσα κρατοῦντες τὸ βιβλίον τῆς ψαλμοδίας ἵστανται δεξιά καὶ ἀριστερά μίαν βαθμίδα κάτω τοῦ θρόνου πλησίον τοῦ Ἀρχιερέως, δστις ψάλλει τὸ ἔξαποστειλάριον τὸ ὄποιον εἰς ἐξ αὐτῶν κανοναρχεῖ ἐμμελῶς. Τὸ β' ἔξαποστειλάριον ψάλλων δ ἀριστερὸς ιεροψάλτης κατέρχεται τοῦ στασιδίου του. Εἰς τὸ τέλος τῶν ἔξαποστειλαρίων κατέρχονται εὐθύς οἱ δύο κανονάρχαι καὶ ἰστάμενοι εἰς τὸ μέσον ἀπέναντι τοῦ ἀρχιερέως ἐκφωνεῖ δε εἰς ἐμμελῶς: «Κέλευσον Δέσποτα "Αγιε ἥχος (τάδε) καὶ δ Α' χορὸς ψάλλει τὸ «Πᾶσα πνοὴ»· μετὰ τοῦ «Αἰνεῖτε», ὑπὸ τοῦ β' χοροῦ, μεθ' δ ἀρχεται δ α' χορὸς ψαλλων ἀργῶς τὸ ἀρχαῖον «Τ δ ν Δ ε σ π ὁ τ η ν» δὲ ἀρχιερεὺς κατέρχεται καὶ προσκυνεῖ κατὰ σειρὰν τὰς Ἅγιας εἰκόνας καὶ εἴτα εισέρχεται εἰς τὸ ιερόν Βῆμα. Ἀφοῦ δὲ ἐνδυθεῖ τὴν ἀρχιερατικὴν στολὴν ἔξέρχεται μεγαλοπρεπῶς μεθ' ὅλου τοῦ Κλήρου ἀμα τῇ ἐνάρξει τῆς Δοξολογίας, καὶ ἀνέρχεται ἐπὶ τοῦ θρόνου.

Ε' Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν τυμπάνῳ καὶ γορῷ, Αἰνεῖται αὐτὸν ἐν χορδαῖς καὶ ὁργάνῳ.

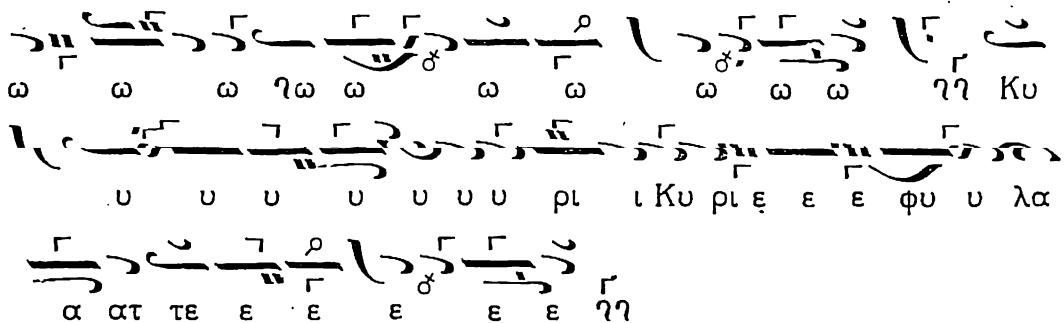
ΣΤ') Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν κυμβάλοις εὐήχοις, αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν βυμβάλοις ἀλαλαγμοῦ, πᾶσα πνοὴ αἰνεσάτω τὸν Κύριον.

Ζ') Ἀνάστηθι, Κύριε δὲ Θεός μου, ὑψωθήτω ἡ χείρ σου, μὴ ἐπιλάθῃ τῶν πενήτων σου εἰς τέλος.

Η') Ἐξολογήσομαι σοι, Κύριε, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου διηγήσομαι πάντα τὰ θαυμάσιά σου.

Εἰς τὸν ἀσπασμὸν τῶν εἰκόνων τοῦ Τέμπλου ὑπὸ τοῦ Ἀρχιερέως μέλλοντος νὰ λειτουργήσῃ μετὰ τὸ Πάσα πνοὴ καὶ Αἰνεῖτε, εὐθὺς ἔρχεται δὲ οὐ χορὸς ψάλλων ἀργῶς τὸ παρὸν ἥχος βαρύς Ζω διατονικός

Λ ς
χ ~ ἴε ε ε ε ε ε ε
—
Το ο ο ον Δε ε ε ε ε σπο ο ο
—
ο π ₀ ₀ ₀ ₀ ₀ ₀ — ₀ ₀ ₀ ₀ ₀ ₀
ο τη η η η η η η η η η
ην και π α α α γα — α α α α
α αρ χι ₁ ₁ ₁ ₁ ₁ αρ χι ₁
ε ε ε βε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε
ε ε ε ε ἴε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε
α α π α α α α α α η η μω . ω



Καὶ εὐλογῶν ὁ Ἀρχιερεύς, ψάλλει ὁ Β' χορὸς τὸ εἰς πολλὰ ἔτη εἰς τὴν βάσιν νῆς καταλήξεως τοῦ φύλαττε.



Ἐάν δὲ Ἀγιος ἔχει Αἴνους, ψάλλονται Ἀναστάσιμα στιχηρὰ δ'
καὶ τοῦ Ἀγίου δ'. Ἐάν δὲ δὲν ὑπάρχουσι τροπάρια τῶν Αἴνων αὐτοῦ,
τότε ψάλλονται τὰ τοῦ Ἑσπερινοῦ "Οταν πρόκειται νὰ ἔορτασθῇ δ'
τυχῶν "Ἀγιος προλέγονται, στίχοι αὐτοῦ κατάλληλοι οἱ δποῖοι εύρι-
σκωνται συνήθως εἰς τὰ στιχηρὰ τῶν Ἀποστίχων τοῦ Ἑσπερινοῦ ἐν
τῷ Μηναίῳ. Εἶτα Δόξα τὸ Ἐωθινὸν τῆς Κυριακῆς, καὶ νῦν Ὑπερευλο-
γημένη ὑπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε (α) κτλ. καὶ ψάλλεται ἡ Μεγάλη
Διοξολογία Δόξα σοι τῷ δειξαντὶ τὸ Φῶς εἰς τὸν ἥχον τοῦ Δοξαστικοῦ.
Εἰς τὸ τέλος αὐτῆς ψάλλεται ὑπὸ τοῦ β' χοροῦ τό, «Σήμερον σωτηρίᾳ τῷ
κόσμῳ γέγονεν ἄσωμεν τῷ Ἀναστάντι ἐκ τάφου καὶ ἀργηγῷ τῆς ζωῆς
ἡμῶν καθελών γάρ τῷ θανάτῳ τὸν θάνατον, τὸ νίκος ἔδωκεν ἡμῖν καὶ
τὸ μέγα ἔλεος» εἰς ἥχου β' πάντοτε ὡς εἶναι καθιερωμένον νὰ ψάλλη-
ται τοῦτο ἐν τῇ Μεγάλῃ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ. Ἐν ἄλλαις Ἐικλη-
σίαις ὅμως εἴθισται νὰ ψάλληται τοῦτο καὶ κατ' ἥχον συμφώνως τῇ
ψαλλομένη Δοξαλογίᾳ.

(α) Εἰς τὸ Θεοτοκίον τοῦτο ὑπερευλογημένη ὑπάρχεις Θεοτόκε Παρθένε τινὲς τῶν Ἱεροψαλτῶν προσθέτουν κακῶς καὶ τὴν λέξιν ‘Υ μ ν ο ὑ μ ε ν σε ἥ- τις εἶναι περιττή κόσον συντακτικῶς ὅσον καὶ ποιητικῶς.

Σημειωτέον ὅτι ἐν σίαδήποτε ἔορτῇ πλὴν Κυριακῆς, μετά τὴν Δοξολογίαν ψάλλεται εὐθύς τὸ ἀπολυτίκιον τῆς Ἐορτῆς, ἀντὶ τοῦ «Σήμερον σωτηρία». Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἐπισφραγίζεται ἡ ἀκολουθία τοῦ δρθρού καὶ ἀρχεται ἡ Θ. Λειτουργία.

Σήμερον Σωτηρία ἥχος β' Δι

Ση με ρον σω τη ρι α τω κο σμω γε ε γο νεν Δ
 α σω μεν τω α να σταν τι εκ ταφου και αρ χη η
 γω της ζω η ης η μων θε λων γαρ τω θα να το
 τον θα α να τον τε νι κος ε δω κεν η μιν Δ
 και το με γα χ ε λε ο ο ος τ

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΟΡΘΡΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Η ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ Διάκονος ἴσταμενος εἰς τὴν συνήθη θέσιν του ἐκφωνεῖ : **Εὐλόγησιν Δέσποτα :** ὁ ἵερεύς : **Εὐλογημένη ἡ Βασιλεία τοῦ Πατρὸς** κλπ. ὁ χορὸς ἐπάδει τὸ Ἀμήν, ἀπλῶς· ὁ δὲ Διάκονος συνεχίζων τὴν Μεγάλην συναπτήν, οἱ χοροὶ ψάλλουσιν ἐν ἑκάστῃ αἰτήσει τὰ παρόντα **Κύριε Ἐλέησον ᾧχος λόδ'**. Νή.

Κυ ρι ε ε λε ε ε η σον δή
 Κυ ρι ε ε λε ε η η σον δή
 Κυ ρι ε ε λε ε η σον δή
 Κυ ρι ε ε λε ε ε η σον δή
 Κυ ρι ε ε λε ε ε η σον δή
 Κυ ρι ε ε λε ε ε ε η ε λε η σον δή

“Ἐτερα ᾧχος λόδ’ α’ Πᾶ

Κυ ρι ε ε λε ε ε η σον πῷ
 Κυ ρι ε ε λε ε η σον γῆ



Μετά τὰ εἰρηνικὰ ἡ ἐκφώνησις : "Οτι πρέπε. σοι πᾶσα δόξα τιμῇ καὶ προσκύνησις κτλ. ψάλλονται τ' Ἀντίφωνος. Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου Σῶτερ σῶσον ἡμᾶς (τρίς) μετὰ τῶν στίχων τοὺς ὅποιους προιλέγει ὁ κανονάρχης ἐν Ἰσοφωνίᾳ τοῦ ἥχου. Εἶτα ἡ μικρὰ αἴτησις καὶ ἄρχεται ὁ β' χορὸς τὸ δεύτερον Ἀντίφωνοι (α), Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ ὁ ἐν Ἀγίοις θαυμαστὸς (β) ψάλλοντας σοι Ἀλληλούϊα (τρίς), ὁ Α', χορὸς Δόξα πατρὶ ἐν Ἰσοφωνίᾳ, ὁ β' χορὸς καὶ νῦν καὶ ἀεὶ ὁ Μονογενὴς Υἱός καὶ ποιεῖ τέλος. 'Ο Ἱερεὺς αὐθις τὴν μικρὰν αἴτησιν καὶ ἄρχεται ὁ Α' χορὸς ψάλλων τό Ἀπολυτίκιον τῆς Ἔορτῆς δις ἢ τρίς, μέχρις ὅτου καταφθάσῃ ἐν τῷ Σολέᾳ ἡ εἰσοδος μετὰ τοῦ Εὐαγγελίου προπορευομένων τῶν ἔξαπτερύγων ὁ δὲ διάκονος ὑψώνων τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον ἐκφωνεῖ «Σοφία δρθοί» οὕτως :

(α) Κατὰ τὴν Τυπικὴν διάταξιν τῆς Ἐκκλησίας, καθ' ἓκάστην Κυριακήν, ἀντὶ τῶν Ἀντιφώνων, δέον νὰ ψάλλωνται τὰ **Τυπικά** «Εὐλόγει ἡ ψυχή μου τὸν Κύριον» εἰς ἥχον πλ. δ' (ἴδε ὠρολόγιον τὸ Μέγα καὶ οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ ἥχου μετὰ τῶν 8' Αναστασίμων τροπαρίων ἢ δ' ἔξ αὐτῶν καὶ δ' τροπάρια ἐκ τῆς ΣΤ' ὡδῆς τοῦ Κανόνος τῆς τυχούσης ἔορτῆς. Άλλὰ χάριν συντομίας παραλείπονται ταῦτα καὶ ψάλλονται ἀπ' εύθειας τ' Ἀντίφωνα. Κατὰ τὰς Κυριακὰς ὅμως τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς δέον νὰ ψάλλωνται ἀπαραιτήτως τὰ Τυπικὰ καὶ οἱ Μακαρισμοὶ, τὰ δποῖα παρουσιάζουσιν ἐν τῇ Θείᾳ λειτουργίᾳ ἰδιαιτέραν κατάνυξιν.

(β) Κατὰ τὴν λειτουργίαν τῆς Κυριακῆς ψάλλεται ὁ Αναστάς ἐκ νεκρῶν καὶ πρὸ τῆς εἰσόδου τὸ Ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον. "Οταν τύχοι Θεομητορικὴ Ἔορτὴ ἐν Κυριακῇ, ὡς καὶ κατὰ τὴν Ἀπόδοσιν τῆς Ἔορτῆς, μετὰ τὴν εἰσοδον εἰς τὸ β' Ἀντίφωνον ψάλλεται ὁ Αναστάς ἐκ νεκρῶν. 'Ἐν ἄλλῃ δὲ ἡμέρᾳ πλὴν Κυριακῆς ψάλλεται ὁ ἐν Ἀγίοις θαυμαστός. "Ολαι αὐταὶ αἱ περιπτώσεις ὑπάρχουσι λεπτομερῶς ἐν ταῖς Τυπικαῖς διατάξεσι τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας (ἴδε Τυπικὸν σελίς 31).

Χ Σο φι ι ι α ο ο ορ θοι οι

οι οι Δ

Κι' εύθὺς ψάλλεται ύπό τοῦ Κλήρου τὸ παρόν Δεῦτε προσκυνήσωμεν.

Δ Δε ευ τε προ σκυ νη σω μεν και προ σπε ε σω — ω

με εν Χρι στω — ω — ω Δ Σω σον η μα α

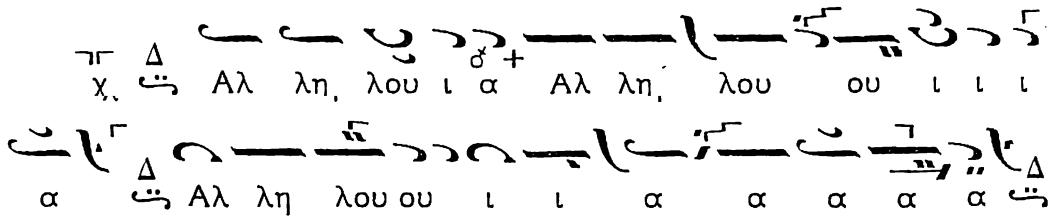
ας γι υι υι ε ε ε ε Θε ε ε ε ου Δ ο α

να στα α α — ας ε εκ νε κρω — ω — ων Δ

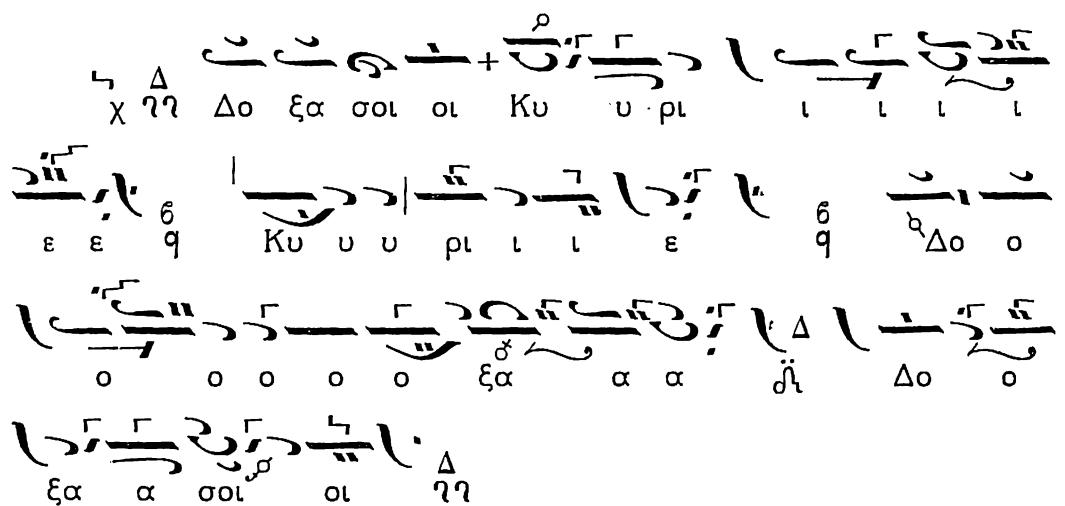
ψα αλ λον τα — ας σοι αλ λη λου λου ι α Δ

Εύθὺς ἐπαναλαμβάνεται τὸ Σῶσον ἡμᾶς ύπό τοῦ β' χοροῦ. Ἐν συνεχείᾳ δὲ ψάλλουσιν ἀπό τοῦ Ἱεροῦ βῆματος τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς Ἔορτῆς ἢ τὸ Ἀναστάσιμον τοῦ ἥχου, ἐὰν τύχοι Κυριακή, ὅπερ ἐπαναλαμβάνεται ύπό τοῦ Α' χοροῦ, ύπό δὲ τοῦ β' χοροῦ ψάλλεται τὸ τῆς Ἔορτῆς ἐὰν ύπάρχει, ἢ τοῦ Ἀγίου τοῦ Ναοῦ. Ἐὰν δημως τελεῖται μνημόσυνον, προηγεῖται ἀπό τοῦ Βῆματος τὸ Μνήσθητι Κύριε καὶ εἶτα τὸ τοῦ Ἀγίου τοῦ Ναοῦ κι' εύθὺς ψάλλεται τὸ **Κοντάκιον** πάντοτε ύπό τοῦ β' χοροῦ. "Οταν δημως γίνεται συλλείτουργον ψάλλεται ἀπό Βῆματος τὸ **Κοντάκιον** τοῦ δποίου τὸ τέλος λαμβάνει δ β' χορός.

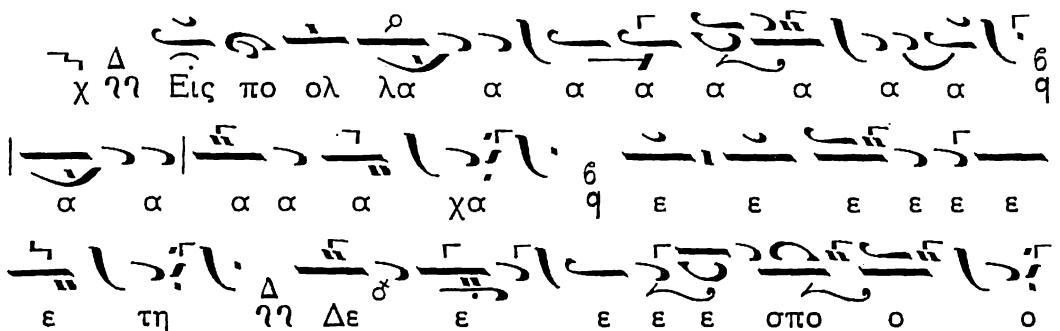
³ Ακολούθως δ ἵερεὺς ἐκφωνεῖ : ὅτι "Αγιος εἰ ὁ Θεὸς ἡμῶν καὶ Σοὶ τὸν Τρισάγιον ὕμνον ἀναπέμπομεν(ἢ ἀναμέλπομεν) τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἀγίῳ Πνεύματι νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰώνας τῶν αἰώνων· δ χορὸς Ἀμήν, κι εὐθὺς ψάλλεται τὸ Τρισάγιον τοῦ Ἀποστόλου μετὰ τοῦ Δύναμις, μεθ' ὃ ψάλλεται δ πολυχρονισμὸς τοῦ Βασιλέως· εἶτα δ Ἀπόστολος, τὸ Ἀλληλούϊα ὑπὸ τοῦ β' χοροῦ εἰς ἥ-
χον β' Δι[—] οὕτως :



Εύθὺς τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τὸ Δόξα σοι Κύριε, εἰς ἥχον δ'. Διούτως :



·Υπάρχοντος Ἀρχιερέως ψάλλεται τὸ παρόν.



χ Δ λ τ ε ρ ε σ π ο · ο τ α α α γ γ (α).

Μεθ' ὃ συνεχίζεται ἡ γνωστὴ τάξις τῆς Θείας Λειτουργίας ἥτοι: ψάλλεται Ἱεροπρεπῶς ὁ Χερουβικὸς ὅμοιος, ὃς τὸν Βασιλέα κ.τ.λ. ὁ δὲ Διάκονος ἔξερχεται τοῦ Ἱεροῦ Βήματος καὶ ιστάμενος εἰς τὴν συνήθη θέσιν τοῦ ἐκφωνεῖ:

«Πληρώσωμεν τὴν δέησιν ἡμῶν τῷ Κυρίῳ. Ὁ χορὸς Κύριε ἐλέησον.

«Ὑπὲρ τῶν προτεθέντων τιμῶν Δώρων κ.τ.λ. » » »

«Ὑπὲρ τοῦ ὄγκου οἴκου τούτου, κ.τ.λ. » » »

«Ὑπὲρ τοῦ ρυσθῆναι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης θλίψεως κ.τ.λ. Καὶ συνεχίζων λέγει:

«Ἀντιλαβοῦ σῶσον ἐλέησον, καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς ὁ Θεὸς τῇ σῇ χρημάτῃ. Ὁ χρήματος Ἀμήν.

«Τὴν ἡμέραν πᾶσαν, τελείαν κ.τ.λ. Ὁ χορὸς Παράσχου Κύριε.

«Ἄγγελον εἰρήνης, πιστὸν δόηγόν κ.τ.λ. » » »

«Συγνώμην καὶ ἄφεσιν τῶν ἀμαρτιῶν κ.τ.λ. » » »

«Τὰ καλὰ καὶ συμφέροντα κ.τ.λ. » » »

«Τὸν ὑπόδλοιπον χρόνον τῆς ζωῆς ἡμῶν κ.λ.π.» » »

«Χριστιανὰ τὰ τέλη τῆς ζωῆς ἡμῶν κ.τ.λ. » » »

Ψάλλονται δὲ τὰ παρόντα ἥχος λ δ'. Νη

δη Πα ρα α σχου Κυ υ ρι ε δη

πα ρα α σχου Κυ υ ρι ε λ

πα ρα α α σχου Κυ υ ρι ε θ

πα ρα α α σχου Κυ υ ρι ε Δ

(α) Τὰ ἀνωτέρω τρία κλασσικὰ μέλη: Τὸ Ἀλληλούϊα, Τὸ Δόξα σοι Κύριε καὶ τὸ εἰς πολλὰ ἔτη, ἐγράψαμεν ἵνα διατηρηθῇ ἡ ἀρχαία παράδοσις αὐτῶν· διότι πολλοὶ ἐκ τῶν Ἱεροψαλτῶν ψάλλουσιν ταῦτα κατὰ βούλησιν των.

Πα ρα α σχου Κυ υ ρι ε λ
 Πα ρα α σχου Κυ υ υ ρι ε μ

"Ετερα εις ḥχον λ α'. Πα

Πα ρα α α σχου Κυ ρι ε π
 Πα ρα ασχου Κυ υ ρι ε γ
 Πα ρα σχου Κυ υ ρι ε κ
 Πα ρα α σχου Κυ υ υ ρι ε φ
 Πα ρα α α σχου Κυ υ ρι ε γ
 Πα ρα σχου Κυ υ υ ρι ε π (β)

'Ακολούθως ψάλλονται τὰ Λειτουργικὰ ἐν ἴσοφωνίᾳ ἐμελλώς κατὰ τὸν τύπον τῆς ἀναγνώσεως τὸῦ Εὐαγγελίου. Τὰ Λειτουργικὰ ταῦτα, δηντα ἀρχαῖα παράδοσις ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, εἶναι τὰ μόνα ψαλλόμενα ὅχρι σήμερον ἐν τῷ Πανσέπτῳ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὡς καὶ τὸ καθιερωθὲν ἐν αὐτῷ εἰς ḥχον β'. Ἄξιον ἔστιν Γρηγορίου Πρωτοψάλτου (τὸ λεγόμενον συνηθισμένον).

(δ) Εἰς ἑκάστην τῶν ἀνωτέρω αἰτήσεων ὁ χορὸς δέον νὰ ἐπάδη τὸ Παράσχου Κύριε ἄπαξκαὶ οὐχὶ (τρίς) ὡς γίνεται εἰς τὸ Κύριε Ἐλέησον ὅπερ, εἰς πολλὰς περιπτώσεις ἀπαγγέλεται τρίς, πεντάκις, δεκάκις, καὶ τεσσαρακοντάκις ὡς ὄριζει τοῦτο καὶ ἡ τυπικὴ διάταξις τῆς Ἐκκλησίας. Ἀπόδειξις, δὲ τούτου εἰναι ὅτι, οἱ ἀρχαῖοι ἡμῶν διδάσκαλοι, μᾶς παρέδωκαν πολλὰ ἀργὰ Κύριε Ἐλέησον κατ' ḥχον ἀνὰ τρία, ἀλλά. Παράσχου Κύριε ἀνά τρία ἀργόν, ούδεν μᾶς παρέδωκαν, θεωρήσαντες τοῦτο ἀνάρμοστον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς, ἐγράψαμεν τὴν παρατήρησιν ταύτην ὡς ἀπαράίτητον, διότι, τινὲς τῶν Ιεροψαλινῶν μὴ γνωρίζοντες τὴν σημασίαν καὶ τὴν διαφοράν τοῦ πρώτου ἀπὸ τοῦ δευτέρου, υἱοθετοῦν ἀπερισκέπτως μίαν ἀπομίμησιν τοῦ εἰς ḥχον α'. Κύριε Ἐλέησον Θ. Φωκαέως Παράσχου Κύριε ἀπαγγέλουν τοῦτο ἀνὰ τρία, ὅπερ ψαλλόμενον ἐμφανίζει φοβεράν τραγελαφικότητα.

Συνεχίζοντες τὴν ἐκτύπωσιν τῶν ἔργων μας, θὰ φέρωμεν προσεχῶς εἰς φῶς, σειρὰν Χερουβικῶν ἀργοσυντόμων, Λειτουργικῶν καὶ "Ἄξιον ἔστιν, ως καὶ σειρὰν Κοινωνικῶν τῶν Κυριακῶν καὶ διαφόρων ἔορτῶν.

"Απαντα τὰ ἐκτυπωθέντα καὶ ἐκτυπούμενα ἔργα ἡμῶν, φέρουσι τὸν γενικὸν τίτλον : Ο ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΠΛΟΥΤΟΣ. Διότι περιέχουσι ταῦτα τὸν γνήσιον πλούτον τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς Τέχνης ἥτις, δυστυχῶς ἔχει διαστραφεῖ ἀπὸ ἑτῶν, ὑπὸ παλλῶν ἐκδοτῶν διαφόρων μουσικῶν βιβλίων, περιεχόντων τὴν ἀτομικήν τῶν τεχνοτροπίαν.

Διὰ ταῦτα προέβημεν εἰς τὴν ἔκδοσιν τῶν ἔργων ἡμῶν εἰς τὰ δποῖα διατηροῦμεν ὅλην τὴν κλασσικότητα τῶν ἀρχαίων μελωδημάτων, τὰ δποῖα φέρουσι τὴν σφραγίδα τῆς Ἱεροπρεπείας καὶ τὴν ἀπαράμιλλον μουσικὴν τέχνην τῶν Βυζαντινῶν Μουσικοδιδασκάλων.

Εἶδομεν τὸ Φῶς ἥχος β' Δι^θ (α)

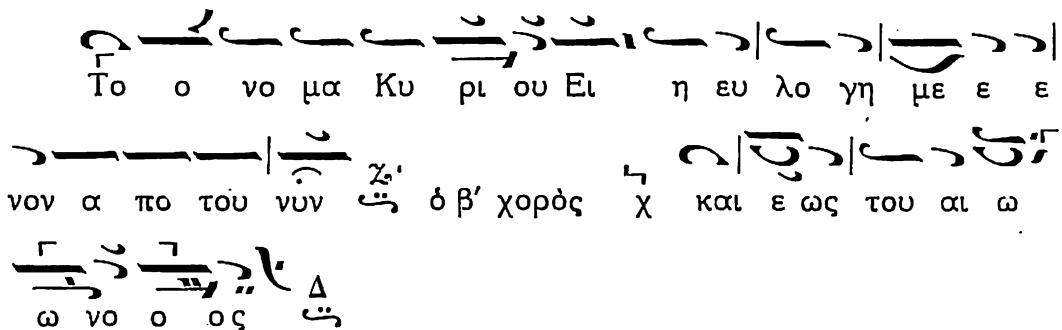
χ Ει δο μεν το φως το α λη θι νον τ ε λα βομεν
πνευ μα ε που ρα α νι ον τ ευ ρο μεν πι στιν α λη
θη τ α δι αι ρε τον Τρι α δα προσκυνουν τες τ αυ τη
γαρ η χ μας ε σω σε ε ε ε εν

Εἶη τὸ ὄνομα Κυρίου Ἦχος β' Δι^θ

Α μην χ Ει η το ο νο μα Κυ ρι ι ου ευ λο γη
με νον α πο του νυν και ε ως του αι ω ω νος τ

(α) Τὸ εἶδομεν τὸ φῶς καὶ τὸ Εἶη τὸ "Όνομα Κυρίου ψαλλόμενα εἰς ἄλλον ἥχον ως συνηθίζουν τινες τῶν Ιεροψαλτῶν χάνουσι ταῦτα ὅλην ἀρμόζουσαν Ιεροπρέπειαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἀπόδειξις δὲ τούτου εἶναι ὅτι, οὐδεὶς ἐκ τῶν παλαιῶν διδασκάλων ἔγραψεν εἰς ἄλλον ἥχον τ' ἀνωτέρω.

Τὸ τρίτον



ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ἐν Ἀγίῳ "Ορει μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Κόντακίου, τοῦ Οἴκου καὶ τοῦ Ὑπομνήματος τοῦ Μηνολόλιου τῆς ἡμέρας, πρὸ τῶν Καταβασιῶν, γίνεται ὑπὸ τοῦ ἡγουμένου τῆς Μονῆς, διήγησις περὶ τοῦ ἔορταζομένου Ἀγίου. Εἰς δὲ τάς πόλεις, σὺν τῇ ἐρμηνείᾳ τοῦ Εὐαγγελίου τῆς Λειτουργίας, ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ ἱεροκήρυκος καὶ τὸ ἴστορικὸν τῆς τυχούσης ἔορτῆς.

Εἰς τὸ τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας πρὸ τοῦ **Δι'** εὐχῶν εἰς τὴν διανομὴν τοῦ ἀντιδώρου, ψάλλεται Κολοφωνικὸς Είρμος, ἢ ὑπὸ ἀμφοτέρων τῶν χορῶν αἱ Καταβασίαι.

Τέλος
καὶ τῷ Θεῷ Δόξα

ΤΟ ΠΡΟΣΤΑΧΘΕΝ

ύπο
Θ.Β.Γ.

Μελοποιηθέν βάσει τοῦ ἀρχαίου, καὶ χωρισθὲν εἰς τετράστιχον χάριν συντομίας, ἵνα ἐφεξῆς ψάλληται ὑπὸ ἀμφοτέρων τῶν χορῶν ἅπαξ καὶ οὐχὶ τρὶς δλόκληρον ὡς δρίζει ἡ τυπικὴ διάταξις δις ἀργῶς καὶ ἅπαξ συντόμως.

Ο Α' Χορὸς

Ἡχος λ' δ'. Νη ω

Λε To προ στα χθε ε ε εν μυ στι κω ω ως
 λα βω ω ωγ εγ γνω ω ω ω ω ω σει ειει
 ει . χ εγ τη σκη νη η η η του I ε ω ση η
 η η ηφ Δ σπου δη η η σπου δη η η ε
 πε ε ε ε ε ε ε ε ε στη η η η χ ο
 α σω ω μα α τος λε ε γω ω ωγ τη α α
 πει ρο ο ο γα α α α μω Δ ο Β' Χορὸς

Ο χλι ι ι ι ι γας τη ιχ τα βα α α α α σει
 τους ου ου ρα α α α τους ου ρα α γου ου ου ου
 ου ου ους γι χω ω ρει ει ει ει ει ει ται α

πων ε εν μη η η η τρα α α α εν μη η τρα σου

λα **βο** **το** **ον** **τα** **δου** **ου** **ου** **ουλουμπο** **χο** **ορ** **ορ**

γα α α α α α ζει ει ει ει κραυ γα α ζει

ΕΛΥ ΣΟΛ ΔΙ Ο Β' Χορός

χατ ατ ατ ατ ρε γυ υ υ υ υ υ υ χατ ρε γυ υμ

לְאַתָּה
תֵּבֶן

Ἐτερον ψαλλόμενον εἰς τοὺς Οἴκους τῆς Θεοτόκου

χαι ρε νυ συ υμ φη η γα νυ υμ φε ευ τε ε
 αλ λη η λου συ ου ἵ ἰε αλ λη λου ου ἵ ἰ α αδη

Τὸ πρῶτον μέρος τῆς α' στάσεως τῶν Οἴκων τῆς Θεοτόκου,
 ἐγράψαμεν μουσικῶς, ὃς ὑπόδειγμα τῆς Ἱεροπρεποῦς ἀπαγγελίας διὰ
 τὰ ἔμμελη ἀναγνώσματα τῆς Ἐκκλησίας τὰ δόποια εἶναι: 'Ο Ἐπό-
 στολος. τὸ Ι. Εὐαγγέλιον, τὰ Εἱρηνικά, αἱ ἐκφωνήσεις, οἱ Οἴκοι τῆς
 Θεοτόκου καὶ ἄλλα παρόδμοια.

Ὕχος λ δ' Νη ω.

χ αγ γε λος πρω το στα α της γη ου ρα νο θεν
 ε πεμ φθη ει πειν τη θε ο το ο ο ω το χαι αι αι
 αι αι ρε γη και συ τη α σω μα τω φω γη σω μα
 του με νογ σε θε ω ρων Κυ ρι ε γη ε ξι ι ι στα
 το και ι σα το ρι κραυ γαζων προς αυ τη γη ρι τοι
 αυ α α α αυ τα γη
 χαι αι αι αι αι ρε δι ης η χα ρα εκ λα αμ ψει ρι
 χαι αι αι αι ρε δι ης η α ρα ε κλει ει ψει ρι χαι αι

αι ρε του πε σον τος Α δαμη α να α α α κλη σις σ

Χαι αι αι αι ρε των δα κρυ υ ων της Ευ ας η λυ

υ υ τρω σις

Χαι αι αι αι ρε υ ψω δυ σα να βα τον αυ θρω πε γοις

λο γι σμοις οι οις Χαι ρε βα α θος δυσ θε ω ωρη τογη

και Αγ γε ε ε ε λων ο φθαλ βοι οι οις Χαι αι αι

αι αι ρε ο τι υ παρχεις Βα σι λε ως κα θε δρα

Χαι αι αι αι ρε ο τι δι σταζεις τον βα στα ζον τα

πα α α αγ τα

Χαι αι αι ρε α στηρ εμ φαι γων τον η η η η λι ον δη

Χαι ρε γα στηρ εν Θε ου σαρ κω ω ω ω σε ως ?? Χαι αι

αι ρε δι ης νε ουρ γει ει ται η κτι ι ι σις

Χαι αι αι ρε δι ης δρε φαυρ γει ται ο Κτι στης δη Χαι ρε γυ υ

υμ φη α γυ υ υ υμ φευ τε γγ

Είτα ὁ Α' χορός
Ρυθμός $\frac{4}{4}$

χαι αι αι αι ρε γυ υ υ υμ φη α γυ υ
A α α αλ λη λου ου ου αλ λη λου ου

υμ φε ε ευ τε ε ε ε ε
ου ι ι ι α α α α

“Ετερα δύκτω διάφορα ἥχος π δ' Νη

χαι αι αι αι αι ρε γυ υ υ υμ φη η
A α α α αλ λη λου ου ου ου ου ι ι

υμ φη α γυ μ φε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε
ιε αλ λη λου ι ι ι α α α α α α α α α α α

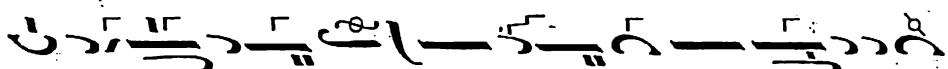
ε ε
α α

“Ετερον ἥχος ὁ αὐτὸς ση

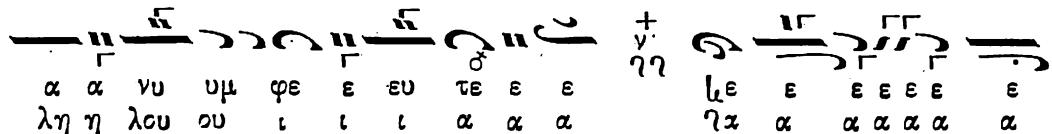
χαι αι αι αι ρε γυ υ υ υ υ υμ φη α γυ υμ
A α α αλ λη λου ου ου ου αλ λη λου ου

φε ε ε ευ ευ τε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε
ι ι ι ι α α α α α α α α α α α α α α α α

ηα ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε
α α α α α α α α α α α α α α α α α α



Xαι αι αι αι αι αι βε γυ υ υ υ υ υ υ υ υ μ φη
A α α α α αλ λη λου ου ου ου ου ου ου ου ου αλ



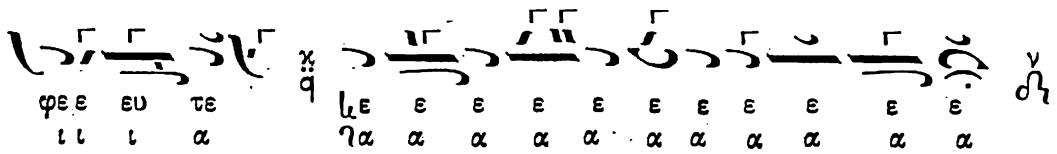
α α γυ υμ φε ε ευ τε ε ε λη η λου ου ι ι ι α α α γι ε ε ε ε ε ε



$$\begin{matrix} \varepsilon & \varepsilon & \varepsilon & \varepsilon \\ \alpha & \alpha & \alpha & \alpha \end{matrix}$$



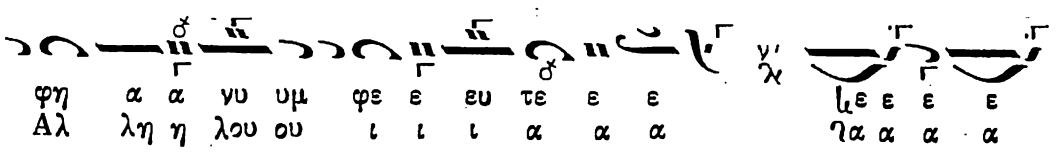
Χαι αι αι αι ρε γυ υ υ υμ υμ φη α γυ υ υ μ
 A α α αλ λη λου ου ου ου αλ λη λου ου ου



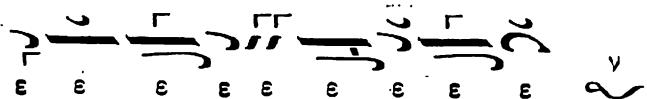
Ἐτερον ἥχος βαοὺς διατωνικὸς χ.ω (ό γη ὡς χ.ω)



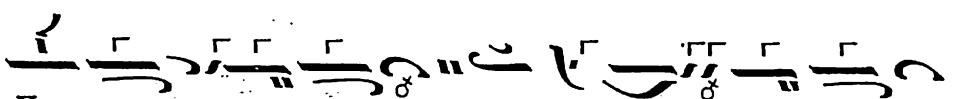
Xαι	αι	αι	αι	αι	ρε	νυ	νυ	υ	υ	υ	υ	υ	υμ
A	α	α	α	αλ	λη	λου	ου	ου	ου	ι	ι	ι	υμ



φη	α	α	γυ	υμ	φε	ε	ευ	τε	ε	ε	κε	ε	ε	ε
Αλ	λη	η	λου	ου	ι	ι	ι	α	α	α	γα	α	α	α



^γ "Ετερον εἰς τὸν αὐτὸν ἥχον ~



Xαι αι αι αι αι ρε. ε ε γυ υ υ υ υμ φη
A α α α αλ λη η η λου ου ου ου αλ

A horizontal row of musical notation from a manuscript, showing various neumes and their corresponding Greek vowel pronunciations below them.

ε ε ε ε ε ε α α α α α α

Ἔτερον ἥχος λέπτη Πα εἰς τὴν αὐτὴν φωνητικὴν βάσιν

$$\frac{1}{\alpha} \cdot \frac{1}{\alpha} = \frac{1}{q^2}$$

ΤΗ ΥΠΕΡΜΑΧΩ

ੴ ਪੰਡ
ਓ.ਬ.ਗ.

Αργοπύντειονος ἔχος λόδ' Νη

Α' Χορδας

Τη υ υ υ περ μα α α α α α α ει ει ει ει ει ει

Εἶτα ὁ Α' χορός, ὁ Β' καὶ τὸ τρίτον ὁ Α'.

A	γα	α	γρα	α	α	α	α	α	α	α	α	α	γα	γρα	
Αλλ	ω	ως	ε	ε	ε	ε	ε	ε	ε	ε	ε	ε	αλλ	ως	ε
. Ex	πα	αν	τοι	οι	εκ	πην	τοι								

α φω ω ω σοι οι οι οι η οι οι η πο ο λι ιε σουσου
 ε χου ου ου σα α α α γκ α α το κρα α α α το ος
 οι ω ω ων με ε ε ε λε ε ε κιν δυ υ υ υ νω ων

Θε	ο	το	ο	ο	ο	ο	ο	ο	κε	ε	ε	ε	ε
α	προ	σμα	α	χ	α	α	χη	η	η	το	ο	ο	ο
ε	λευ	θε	ε	ε	ε	ε	ρω	ω	ω	σο	ο	ο	ο

Εἶτα δὲ οὐ χορὸς

I ya xρα α α ζω : γα xρα α ζω ωω ση

χαι αι αι ρε γυ ο ο υυυ χαι ρε γυ ο υμ φη α

γυ υ υ υμ φε ε γυμ φη α γυ υ υμ φε ευ χ τε ε ε ε δι

Τὸ ἀνωτέρῳ ἐγράψαμεν χάριν συντομίας, εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ ἀρχαίου ἀργοῦ.

Ἐτερον συντομώτερον δίχορον

Ὕπε τη υ πε ερ μα α α χωστρα τη γω ω τα γι κη
Ὕπε ως λυ τρω ω θει ει ει σα τῶν δει γω ων ευ χα ρι

τη η η η η η η βι ιι α α α α γα
στη η η η η η η βι ιι α α α α γα

γρα α φω ω σοι η πο ο ο ο ο λις σου ου θε ο ο

ο το ο ο ο ο κε δη || B' αλ ως ε ε χου ου σα π το

κρα α το ος α προ σμα α α α α α χη η η το ον δη

|| A' εκ παγ τοι οι ω αγ με δη κιν δυ υ γωγ ε λευ

θε ε ε ε βιω ω ω ω σον δη || B' "Ιγα κράζωσαι Χαῖρε
Νύμφη ἀγύμφευτε, τὸ δύναθες.

Ἐτερον ὄμοιον δίχορον

A' δη χ ύπε τη υ πε ε ερ μα α α α χω ω στρα τη
B' ως λυ τρω ω ω θει ει ει ει σα α των δει

γη γω ω ω ω τα γι κη τη η η η η η
ει ει γω ω ω ω ευ χα βι στη η η η η η

η η η βι ιι τα γι κη τη η η ρι ιι α
η η η βι ιι ευ χα βι στη η η ρι ιι α

Χορδας οντας + π
Α να α γρα α α α α α φω ω ω σαι
Β Αλλ ω ως ε ε ε ε ε χου ουσου σα
Α' Εκ πα αγ τοι οι οι οι οι οι ω αγ με

η η πο ο ο ο λι ι ι η η πο ο λι ις
το ο κρα α α α α το ο ο το ο κρα α α α
κι ιγ δυ υ υ υ υ γω ω ω κι ιγ δυ υ υ υ

σου ου οντας θε ο το ο ο κε ε ε ε ε ε ε ε
το ος α προ σμα α α χη το ο ο ο ο ο ο ου
ων αν ε λευ θε ε ε ρω σο ο ο ο ο ο ο ου

Ι γα α κρα α α α α α ζω ι γα κρα α
ζω ω ω σαι οντας Χαι ρε νυ υ υ υ μ φη η η α γυ υ μ
φευ τε ε ε ε οντας

ΤΗΝ ΟΠΑΙΟΤΗΤΑ

ੴ ਪ੍ਰਾਤਿ
੦.ਬ.ਗ.

Τὸ κλασσικὸν

ἐπεξεργασθὲν κατά τε τὴν γραφὴν καὶ τὸ μέλος

$$^3\text{H}\chi\phi\gamma'\Gamma^\alpha$$

χαι αι αι αι αι χαι αι αι αι αι ρε ε η Κε ε ε χα

ΤΗΝ ΟΠΑΙΟΤΗΤΑ

Бпò
Θ.В.Г.

Ἐχος Βαρὺς ἐναρμόνιος ἐπτάφωνος Ζω 
ἔλθον τὸ ποῶτον εἰς φῶς

תְּנִזְנֵן וְרָאֵן אֶת־בְּנֵי־עַמּוֹן

τα α α α α ὅ γ τη η ης Παρ θε νι . α α

σου υπό Χατού πε επ λαχ α το ου σ

πε ε ερ λα α αμ προ ο ο ο ον το ο

וְתִיְהֵן אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֶתְנָהָרָתָךְ תִּשְׁמַח
וְתִיְהֵן אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֶתְנָהָרָתָךְ תִּשְׁמַח

α α ας του ο Γα δρι ε η η ηλ κα α α τα πλα

ο ΧΕ Ε πΟΙ ΟΙ ΟΙ Ο Ο ΟΥ ΣΟΙ Ε Ε ΕΓ ΧΩ Ω Ω

מִלְּבָדֶנְךָ בְּרַכְתָּךְ וְלֹא
מִלְּבָדֶנְךָ בְּרַכְתָּךְ וְלֹא

α γω ε ε ε πα α ξι ι ου μη τι ι ι δε ε
 τι δε ε ο νο ο μα σω ω ω σε α πο ο
 ρω ω ω ω και ε ξι ι στα α α μαι δι ο ο
 ως προ σε τα α α α α γην βο ω ω ω ω σοι μη
 χαι αι ρε η Κε χα ρι ι τω ω με ε ε νη η χαι
 αι αι αι ρε ε ε ε

«ΤΟΝ ΔΕΣΠΟΤΗΝ» ΣΤΗΝ ΑΠΟΛΥΣΙΝ

^{θι}
Ἔχος β'. Δι

Χ Του Δε σπι την και Αρ χι ε ε ρε α η μων
 Κυ ρι ε φυ υ υ λατ τε Δι εις πολολ λα ε τη
 Δε ε ε σπι τα εις πολ λα ε τη Δε σπι τα
 εις πολ λα ε ε ε τη Δε ε σπι τα α α

ΚΑΤΕΥΘΥΝΘΗΤΩ
ΝΥΝ ΑΙ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΚΑΙ ΓΕΥΣΑΣΘΕ
ΤΗΣ ΠΡΟΗΓΙΑΣΜΕΝΗΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ

ὑπὸ^ο
Θ.Β.Γ.

Ἔχος α' Πα^ρ

κε ε ε Κα τευ θυ γ θη η η τω η προ ο ο
ο σε ε ευ χη η η η η μου π πι ως θυ
μι ι α ι α μα α ε γω ω ω πι ι ο
ο ου ου ου η ε ε ε πα α αρ σις τω ω ω
ω ωγ χει ει ει ει ρω ω ω γω ω ωγ μου θυ σι
α α α ε σπε ε ε ρι ι γη η η η
η η η η π "Ἐτερον συντομώτερον
Κα τευ θυ γ θη η η τω η προ σευ χη η μου π
ως θυ μι ι α μα ση ε γω πι ο ο ου σου ου ση
ε ε ε παρ σις τω γ χει ρω ωγ μου θυ σι ι ι α ση

ε σπε ε ε ρι ε ε η η η η η η η η η

π

^θ Ἡχος β' Δι

κε Κα τευ θυγ θη η η η τω η προ σε ευ χη

η η η μου ως θυ μι ε α μα ε γω ω

ω πι ε ε ο ο ου σου ου ου ε ε παρ σις των

χει ρω ωω ω ωγ μου ου ου θυ σι ε ε ε α ε

σπε ε ε ε ρι ε ε η η η

^Δ Ετερον τοῦ ιδίου ήχου

κε Κα τευ θυγ θη η η η η τω η προ ο

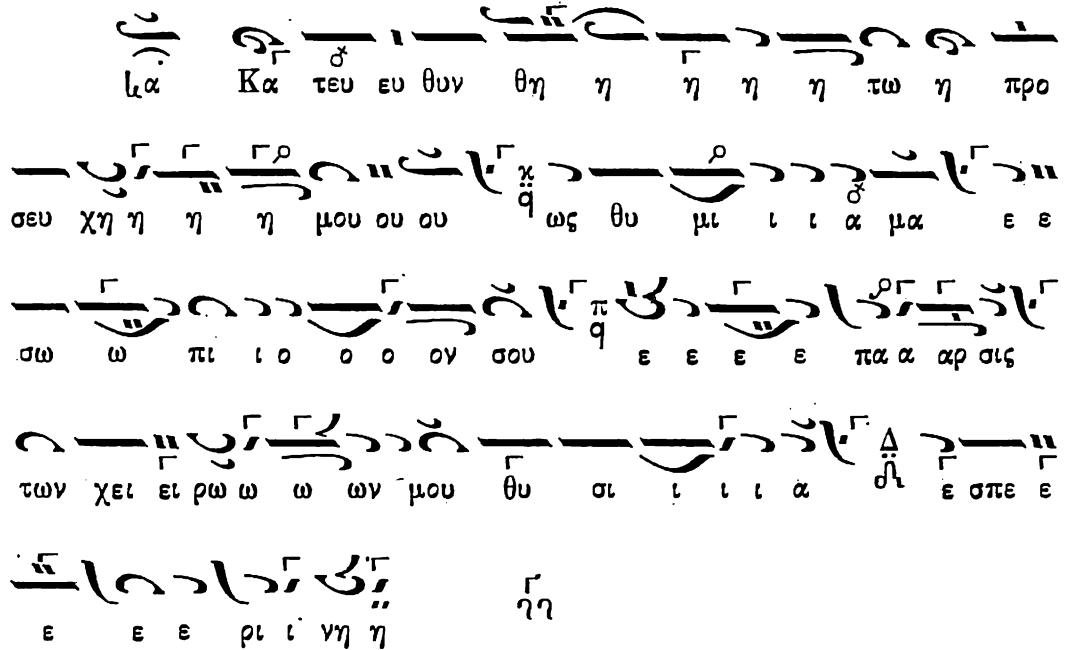
ο σε ευ χη η η η η η η μου ως θυ μι ε α

μα ε γω πι ο ο ο ον σου ε παρ σις των χει ρω

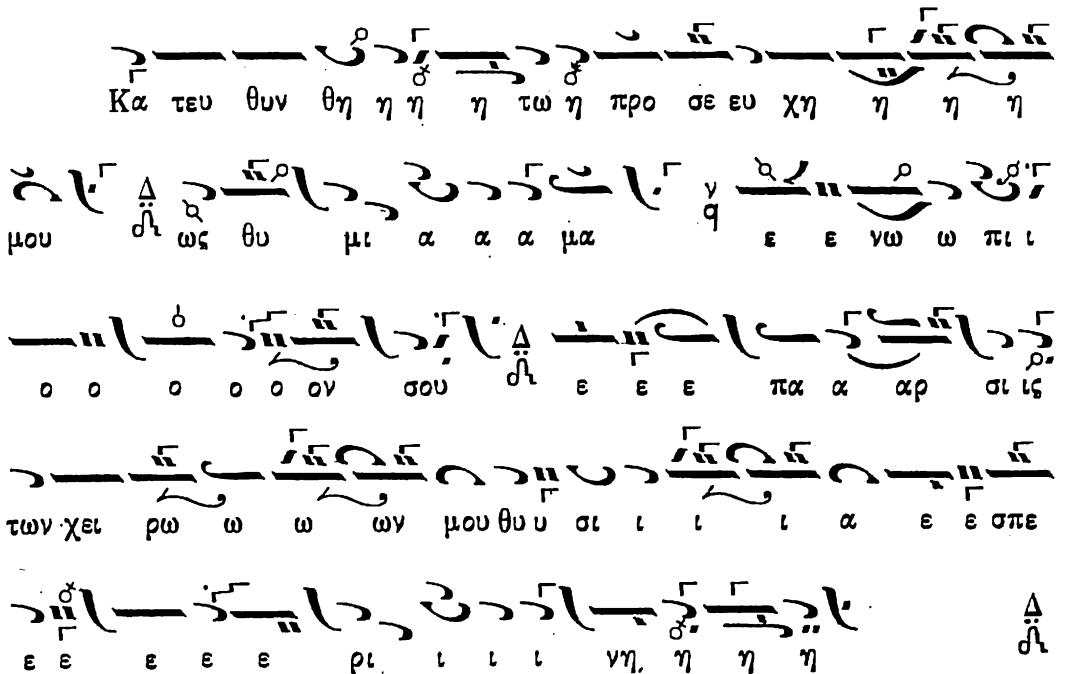
ωωω ωγ μου ου ου θυ σι ε ε σπε ε ε ε

ρι ε ε η η η

^τΗχος γ' Γα^φ



"Ετερον ἡχος δ' Δι (ΑΓΙΑ)



“Ετερον ἥχος λόπον Πα

κε Κα τευ θυν θη η τω η προ ο ο σε ε ευ
 χη η η η η μου ως θυ μι ι ι ι α
 ως θυ μι α α μα ε νω ω πι ι ο ο ον
 σου ου ε παρ σις τω — ων χει ει ει ει ρω ω
 ω ων μου θυ σι ι ι α ε σπε ε ρι ι νη η η η
 η η π

“Ετερον ἥχος δ αύτὸς ΝΕΝΑΝΩ
 ἥ τέταρτος χρωματικὸς Δι

κε Κα τευ θυν θη η η τω η προ σε ευ χη η
 τη τη τη μυσ όν ως θυ μι α α μα ε η ε
 ε νω ω πι ι ο ο ον σου ου ου η ε
 ε ε πα αρ σις των χει ρω ω ων
 μου θυ σι ι ι ι ι ι ι ι α ε ε ε
 ε σπε ε ρι ι νη η η η

“Ἐτερος ἦχος βαρὺς Ζω διατονικὸς

κα τευ θυν θη η η η τω η προ σευ
χη η η μοε όυ γη ως θυ μι ι α α μα ε
νω πι ο ο ον σου ου ε ε πα αρ σις των χει
ρω ω ων μου ου λ θυ σι ι α α ε ε σπε ε
ε βι ι νη η

'Αντὶ χερουβικοῦ ἥχος α'. Κε

ευ ου ου σιν π ι δου ου ου ου ου ου γαρ
 εις πο ο ρε ε ευ ε ει σπο ρε ευ ε
 ται ζη ο Βασι λε ε ε ευς της δο ο ο
 ο ο ο ξη η η η ης η
 ι δου ου θυ σι ε α μυ στι ε ι κη π
 τε τε λει ω με ε νη δο ρυ φο ρει ει ει
 ται η πι ι ι στι ει και αι πο ο θω
 ω προ ο σε ε ελ θω ω ω μεν π ι ι να α
 με ε το ο χοι ζω ω η η ης η αι ω
 νι ι ι ι ι ι γε νω ω με ε ε ε θα α
 α α π Αλ λη λου ου ου ι α α σα
 α α α α π

"Ετερον ἥχος βαρύς Ζω διατονικός

Χ λε ε ε ε
 Νυ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ νυν αι Δυ να α α α α
 μει εις τω ω ων ου ου ου ου ρα
 των ου ρα νω ω ων συ υν η μι ι ι
 α α α α α α α α α α α α
 α α α α α α των λα τρε ε ευ ου ου λα
 τρε ευ ου ου σι ι δου ου γαρ ει σπο ρε ε
 ε ευ ε ε ται αι ο Βα σι λε ε ευς
 τη ης δο ο ο ξη ης λι δου ου θυ υ σι
 α μυ στι ι κη η τε τε λει ω με ε ε ε
 νη δο ρυ φο ρει ει ει ται μι πι ι ο ι
 ε στει και πο ο ο ο θω προ σε ε ελ θω

προ σε ελ θω - μεν ^π να α με - ε
 το ο χοι ζω ω η η ης ^χ αι ω νι
 ι ι ου γε ε νω ω ω. με εε θα α ^χ Αλ
 λη λου ου ι ι α α α α χ α α ^χ
 "Ετερον ^π Ηχος λ β' Πα

Κε ε ε ε ε ε ^π

χ Νυ υ υ υ υ υν ^π αι Δυ να α α
 α α μει ει ει εις ^χ των ου ου ρα

α νω ω ω ων θυ υη μι ι ι ι ι ι
 ιν α ο ρα α α τω ως λα τρε ευ ου

σι ιν ^π δου ου ου ου ου ι δου ου γαρ ει σπο

ρε ε ε ευ ε εισ πο ρε ευ ε ται ^χ ο Βα

σι ι λε ευς της δο ο ο ο εη η η η η η

ης ^π ακρα σιωπή ^Δ δου ου ου θυ σι α μυ στι ι

κη π τε τε λει ω με ε νη η δο ρυ φο ρει
ει ει ται αι αι αι πι λι ι και
πο ο ο θω ω προ ο σε ε ελ θω ω ο
μεν ι ι να α με ε το ο χοι οι ζω ω
η η ηης αι ω νι λι ου γε νω ω με
θα α α π αλ λη ρου ου ι ι α α α α α Χ
α α α α π

Αντὶ κοινωνικοῦ Γεύσασθε ἥχος α' Κε

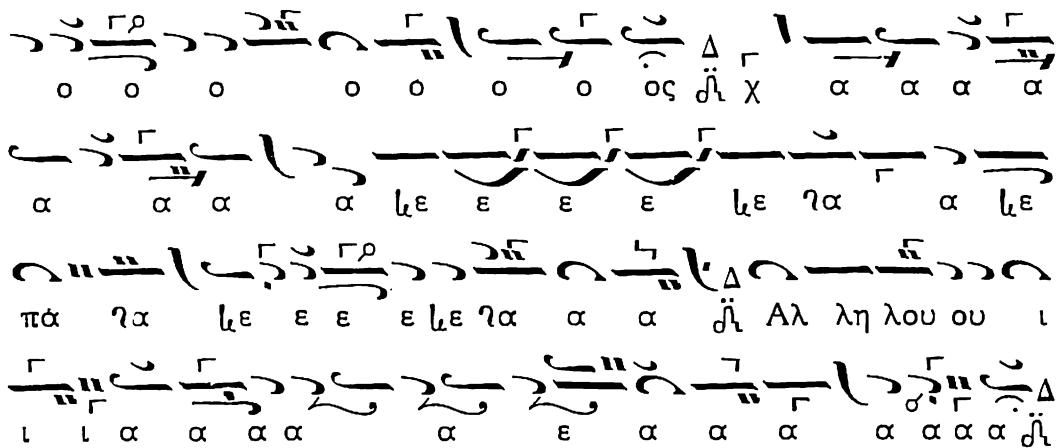
χ λε ε ε ε ε ε ε π
χ Γε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ευ ευ σα α
α α α γα α α α γε ε ε ε ευ σα α
σθε ε λε ε ε ε ε ε ε ε ε ε π και αι
αι αι ι ι ι ι ι δε ɔ και
αι ι ι δε ε ε τε ε ε λε ε ε ε ε
ε ε ε ɔ ο ο ο τι ι χρι ι στο ο ο
ο ο ο γο ο ο ο ο ο ος ο κυ ο χρι
στο ος ο κυ υ ρι ι ος π

Χ Α α α α α κε ε ε
 ε κε γα α κε γα φ α κε ε κε γα α γα
 α κε ε ε ε κε ε ε ε κε γα α α α φ
 Χ Αλ λη η λου ου ου ου ου ι ι α α α
 α α α α α π

“Ετερον ἥχος β'. Δι

Χ κε ε ε ε ε ε Δ
 Χ Γε ε ε ε ε ε ε ε ε
 ε ευ σα α α α α γε ευ σα α σθε ε Δ
 και αι ι ι ι ι ι ι ι ι ι
 ι ι δε ε ε ε ε κε και ι ι δε ε ι
 φε ε ε ε ε ε ε ε ο ο ο
 ο ο ο τι ι Χρι ι στο ο
 ο ο ο ο Χριστο ος ο Κυ υ υ ρι φ ο ος ι

"Ἐτερον ἥχος δ' Δι



Αντὶ τοῦ «εἴδομεν τὸ φῶς»

Εἰς τὰς Προηγιασμένας Λειτουργίας ψάλλεται τό, Εύλογήσω τὸν Κύριον ἐν παντὶ καιρῷ, διὰ παντὸς ἡ αἵνεσις σύτοῦ ἐν τῷ στόματί μου. "Ἄρτον οὐράνιον καὶ ποτήριον ζωῆς, γεύσασθε καὶ ἴδετε ὅτι Χριστὸς ὁ Κύριος. Ἀλληλούϊα, ἀλληλούϊα, ἀλληλούϊα. Πάντοτε εἰς ἥχον β'.

APXH

Άκολουθίας ἐσπερινοῦ

«ΕΙΣ ΠΟΛΔΑ ΕΤΗ»

εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Ἀρχιερέως

³Hχος β'. Δι

Εύθυς δ ἵερεύς «Εὔλογητὸς δ Θεός ἡμῶν» καὶ ἄρχεται δ Ἀρχιερεύς ἀναγινώσκων τὸν Προοιμιακὸν ψαλμὸν «Εὐλόγει ἡ ψυχή μου τὸν Κύριον» πρὸιλέγων τὸ «Δεῦτε προσκυνήσωμεν» (τρίς) φθάνων δὲ μέχρι τοῦ στίχου Δόντος σου αὐτοῖς συλλέξουσιν, ἄρχεται δ Α'. χορὸς ψάλλων τὰ Ἀνοιξαντάρια.

ANOΙΞΑΝΤΑΡΙΑ

Πρωτότυπα σύντομα

Ἔχος Βαρύς ἐναρμόνιος ἑπτάφωνος ρ̄'

π̄ ρ̄ ρ̄ ρ̄ ρ̄ ρ̄ ρ̄ ρ̄
χ Α μην Α νοι ρ̄ ξωρο ο — ος σου την χει ει ει
ρα α τα συ υμ παν τα πλη σθη σο ο ον
ται ρ̄ ρ̄ ρ̄ ρ̄ ρ̄ ρ̄ ρ̄
χρη η στο ο ο ο τη η η η τος δι α πο στρε
ε ψαν τος δε ε σου το ο προ ο σω ω πον δι τα
ρα χθη η η σο τα ρα χθη η σο ον ται ρ̄ ρ̄ Δο ο
ξα α σοι οι ο θε ε ο ο ο ο οσαλ λη λου ου ου
ου ι ι ι α ρ̄ ρ̄

Στίχος Β'

ρ̄ ρ̄ ρ̄ ρ̄ ρ̄ ρ̄ ρ̄
αν τα νε ε λει ει εις το πνε ευ μα α αυ
τω ω ων ρ̄ και ε κλει ει ψου σι ρ̄ και εις
τον χου ουν α α αυ τω ω ων ρ̄ ε πι
στρε ε ψου ου ε πι στρε ε ψου ου σι ρ̄ ρ̄ Δο

ο ξα α σοι οι ο Θε ε ο ο ο ο ο οςΑλ λη λου ου
ou ι ι ι α γη

Στίχος γ'

Ε ξα πο στε λεις τπ— πνε ε ευ μα α α σου
και κτι σθη η σον τα γη και α να και να ι ει ει

εις το προ ο σω ω πον τη ης γη ης γη Δοξασοι

Πα — α τε ε ερ δο ο ξα α σοι Υι ε ε ε
Δοξα α σοι το πνε ευ μα το Α α α α γι τι

ι ον Δοξα α σοι οι ο Θε ε ο ο ο ο οςΑλ

λη λου ου ου ι ι ι α γη

Στίχος δ'

γη Η η η τω η δο ξα Κυ ρι ι ι ου εις τους αι
ω ω ω νας ευ φραν θη σε ε ταια Κυ υ ρι ι ος Δ ε
πι ταια ε ερ χοις α αυ του γη δο ο ξα α σοι οι α

α γι ε ο Δοξα α σοι Κυ υ υ ρι τι ε
 δο ο ξα σοι Βα σι λευ ου ου ρα α α α νι τ ου
 α νι ε ε δο ξα σοι οι ο Θε ε
 ο ο ο οσαλ λη λου ου ου τι τι α γι

Στίχος Ε'

ζ' ο ε πι βλε ε ε πιω ων ε πι τ
 τη ην γη ην ζη και ποι ω ων α αυ τη η η ην
 τρε ε ε ε μειν θο α πτο ο με ε νος θη
 τω ων ο ο ρε ε ε ε ε ε ε ων θη και κα
 πινι τι τι τι τι ζη και κα πινι τι ζη ον ται
 αι ο δοξα α σοι α α γι τι ε δο ο ο
 ο ξα σοι Κυ υ υ ρι τι ε θη δο ξα σοι
 Βα σι λε ευ θη ου ου ρα α α α α νι τ ου
 ρα α νι τι ε ε θη δο ο ξα σοι το πινε ε

Στίχος ΣΤ'
 ε ευ μα ♡ το— A α α α γι i το A ἀ
 γι i ον δο o ξα α σοι οι o Θε ε ε
 o o o o o οις Αλ λη λου ου ου i i i
 α ζη

Στίχος ΣΤ'

A α σω ω τω Κυ ρι i η ω ω Ε τη
 ζω η η η μου δηψα— λω τω Θε ω ω μουσου ε
 ε ως υ πα αρ χω ω ω ζη δο o ξα— σοι τρι
 συ πο ο στα — τε Θε o o o της πα
 α τερ Yι οι ε και πνε ε ευ μα ♡ Σε ε ε προσκυ
 νου ου ου με ε ε ε και δο o ξα α α ζο o o
 μεν ζη Δο o ξα σοι οι o Θε ε ε o o
 θ ο ο ο οις Αλ λη λου ου ου i i i α ζη

Στίχος Ζ'

Η δυ υν θει ει ει ει ει η α συ τω ω ο
 η δι α αλο ο γη η η η μου π ε
 γω ω δε - ευ φραν θη η η η σο ευ φραν θη η σο
 μαι ε πι τω Κυ - ρι ι ι ω η Δο ξα α
 σοι πά α α τε ερ Α α ναρ Πα τερ α α να αρ
 χε ε Δο ο ξα α σοι Υι ε συ υ να α ναρ χε
 δο ο ο ξα α σοι το πνε ευ μα το ο α α
 α α γι ι ι ι ον μη το ο μο αυ ου σι
 ι ι ο ο ο ονικαι ο ο μο ο ο ο ο θρο ο και
 ο μο ο θρο νον τρι α α ας α γι ι α α δο
 ο ξα α σοι π Δο ο ξα σοι οι οι οι
 ο θε ε ο α ο ο οσΑλ λη λου ου ου συ
 η η η α η

Στίχος Η'

Ζ Ε κλει πόιοι εν α μα αρ τω ω λοι οι οιοι οι οι α
 πο ο τη ης γη ης ζη και α α α α νο ο ο και
 α α νο μοι θ ω ω στε ε ε μη η υ πα α
 αρ χειν α αυ του ζη δο ξα σοι Πα α α α α
 τε ερ Ρ Δοξα σοι Υι οι ε ε ε ο δο ο
 ξα α σοι το πνε ε ευ μα το ο α α α γι ι
 ι το α α γι ον Ρ τρι α ας α γι ι α
 α α δο ξα α α σοι Ρ Δο ο ξα α σοι ο ο
 ο Θε ε ε ο ο ο ο ο ος Αλ λη λου ου ου ι ι
 Ζ Ζ
 ι ι α Ζ Ζ

Στίχος Θ'

Ζ Ευ λο ο ο γει η ψυ χη η η η μου Ρ
 ζ Ζ

το ον Κυ υ υ υ ρι ι ι ι ον χ ο η λι ος
 ε εγνω την δυ υ σιν α α αυ του θυ π η ε ε
 ε ε θου ου σκο ο τος και ε γε ε νε το χνυ υ
 υ δ ρι χ δο ο ξα α σοι Βα σι λε ε ε ευ ε που
 ρα α α νι ι ι ε χ δο ο ξα α α σοι παν
 το κρα α α τω αρ μη συν Υι ω ω και αι πνε ευ
 μα α τι ρι Δο ο ξα σοι ο θε ε ο ο
 ος Αλ λη λου ου ου ι ι ι α ρι

Στίχος Ι'.

Ως ε με γα λυ υ υ υ θη τα ερ γα σου Κυ υ
 ρι ι ε ρι Πα α τα εν σο φι ι α ε ποι η
 η η σας ρι Δο ξα—σοι Πα α α τερ α γε ε ε
 ε εν νη η η τε π δο ξα—σοι Υι ε ε ε γε εν

‘Ο Α’ χορὸς

ζη Δο ο ξα Πα τρι ι και γι υι ω ρ ζη και α γι
ι ω ω πνε ευ μα α τι ζη

‘Ο Β’. Χορὸς

Καὶ νῦν οὐ σὺν καὶ αὐτὸς εἰ τούς καὶ εἰς τοὺς αἱ ω
ωνας μὴ τῶν αἱ ωνας αἱ αἱ
μην ἡ

'Ο Α'. χορδς

Τὸ αὐτὸν δὲ Β'. χορὸς

Τὸ Τρίτον ὁ Α'. χορὸς

“Ετερα πανηγυρικὰ Ἀνοιξαντάρια

Τίχος Βαρύς Ζω διατονικὸς τετράφωνος

Στίχος Α'

Α μην Α νοι οι ξα αν το - ος σου την χει ει - ει
ει ρα γη τα συμπα αν τα α πλη η σθη η η η η
σο ο ον ται δη χρη η στο ο ο τη η η η
τος α πο στρε ε ψαν τος δε ε σου το ο προσω
ω πο ο ον γη τα ρα χθη η η σο ο τα ρα -
χθη η σο ον ται αι

Εἰ βούλει λέγε τὸ κράτημα

Ε ρι ρι γρι ι ρε εμ τε ε ρι ρε εμ τε ε ε ρι ρε ρου
τεμ Δο ξα σοι ο Θε ε ο ο ο ος γη
Αλ λη λου - ου ι ι ι α

Στίχος Β'

Αν τα νε λει εις το ο πνε ευ μα α αυ τω
 ω ων και ε κλει ει ει ψου ου ου ου
 σι και εις τον χου ου ουν α α απ τω ω ων ε
 πι στρε ε ε ψου ου ε πι στρε ε ψου ου σι
 (Ε ρι ριη ρι ερεμ τε ε ρι ρε εμ τε ε ε ρι ρε
 ρου τεμ)

Δο ξα σοι ο Θε ε ο ο ο ος
 Αλ λη λου ου ου ι ι ι ι α

Στίχος Γ'.

Ε ξα πο στε λει εις το ο πνε ε ε ευ μα
 α α σου Δηκαι ηκ στη η σο ον ται αι πι και α να

καὶ νι λ ει εις το προ ο σω ω πον τη ης γη
 ης Δο ξα σοι Πα α τε ε ερ γη δο ο ξα
 α α σοι Υι υι ε ε χ δο ο ο ξα α α α
 σοι το πνε ε ευ μα το Α α α α α
 α α α γι λ λ το α α γι λ ο ον χ
 τε ε ε λε γα α τε ρι ρε ε ρε ρε ε ρι ρε
 ρε ε ρε εμ
 χ Δο ο ξα σοι οι οι οι ο θε ε ο ο οις Αλ
 λη λου ου ου λ λ α

Στίχος Δ'.

ς Η η τω η δο ξα - Κυ υ ρι λ λ ου
 ου Εις τους αι ω ω ω ω να ας ς ευ φραν θη
 η ε ε ται αι Κυ ρι λ ος ε πι τοις ε ε ερ γοις
 α ου ου ου Δο ξα σοι Α γι λ ε ε ε ε ε γη Δο

ξα σοι οι Ku υ . υ ρι ι ι ι ε δη
 δο ξα α σοι Ba σι ι λευ ou ou ρα α α νι ou
 ρα α νι ι ι ε ε * τε ε έ λε γα α τε ρι
 ρε ε ρε ε ε ρι ρε ρε ε ρε εμ Δο ο ξα
 α σοι οι οι ο θε ε ο ο ο ος αλ λη λου — ou ι
 ou ι ι α ε

Στίχος Ε'.

ο ε πι βλε ε ε πιω ων ξ ε πι ι τη
 ην γη ην και πιοι ων α α αυ τη ην τρε ε ε
 ε ε ε μει' ο α πιο ο με νο ος των ο ρε
 ε ε χ ων χ ξ και κα α πιν ι ι ι ι
 ι ι ι ζο και κα πιν ι ζο ον ται Δο ξα
 σοι οι α α γι ε γι Δο ο ξασοι Ku ρι ι ι

ε β ς
 Δο ο ξα α σοι Ba σι λε ευ ευ
 ου ρα α α α νι ου ρα α α α νι ι ε ε ς
 Δο ο ξα α σοι οι το πνε - ευ μα-το ο α α
 α α α α γι ι ι το α α γι ον δι τε ε
 ε ρι ρε ε ε ρι ρε ε ε ρι ρε ρι ρε μ τεμ τε
 ρε ε ρι ρε ρου τεμ ς Δο ο ξα α σοι ο θε ο ο
 ο ο ος Αλ λη λου ου ου ου ι ι ι α ς

Στίχος ΣΤ'.

ς A α σω ω τω Ku ρι ι ι ι ω εν τη
 ζω η η - μου ου ς ψα λω ω τω θε ε ω
 ω θι ω ω ω μου ου ε ε ε ε ως υ πα α α αρ
 χω ω ς Δο ο ξα α σοι οι Τρι συ πο ο
 στα τε θε ε ο ο ο τη ης η Πα α
 α α τερ Yι υι ε ικαι πνε ευ μα α ς

Σε ε ε ε προ σκυ νου ου με εν και δο ξα α α
 α ζο ο ο μεν ς τε ε ε ε ε ε λε γα
 ς τε ε ε ε ρι ρι ρε ε ρι ρε ρι ρεμ ς τεμ τε ρε
 ε ρι ρε ρου τεμ ς Δο ξα-σοι οι οι ο θε ε ο ο
 ο ο ος Αλ λη λου ου ου ι ι ι α
 ς

Στίχος Ζ'

ς Η δυν θει ει ει η α αυ τω ω ω η δι α
 λο γι ι ι μου π ε γω ω δε ευ φρα αν
 θη η σο ευ θραν θη η σο μαι ς ε πι τω
 ω Κυ υ ρι ι ω ω ω ω Δο ξα σοι οι πα α
 α τερ ω Πα α τε ερ α α α να α α αρ χε ε
 ε γη Δο ο ο ξα α σοι γι υι ε ε ε
 Δο ο ξα α σοι το ο πνε ε ε ευ μα το Α

α ~ α ~ α ~ α ~ γι ~ τη ~ Α ~ η ~ α ~ γι ~
 ον μήτο ~ ο μο ~ ου σι ονκαι ~ ο ο μο ~ ο ο ο ο ο ο
 ο ο θρο ~ ο και ο μο ο θρο ~ νο ον λ ~ Τρι ~ α ας α
 γι ~ α α δο ~ ο ξα ~ α σοι π ~ τε ~ ε ~ ιε ~ ηα
 ηα ~ α ιε ~ ε ~ λ ~ τε ~ ε ε ρι ~ ριγρι ~ ρεμ ~ φ ~ τε ~ ε ε
 ρι ~ ρι ~ ρε ~ ε ~ ρι ~ ρε ~ ρου ~ τεμ ~ τε ~ ρε ~ ε ~ ρι ~ ρε ~ Δο ~ ο
 ξα ~ α σοι ~ οι ~ οι ~ ο Θε ~ ε ος ~ Αλ ~ λη ~ λου ~ ού ~ ου
 Ι ~ Ι ~ Ι ~ Ι ~ α ~ λ ~

Στίχος Η'

Ε ~ κλει ~ ει ~ ποι ~ οι ~ εν ~ α ~ μαρ ~ τω ~ ω ~ λοι ~ οι ~ οι ~ α ~ πο
 τη ~ ης ~ γη ~ ης ~ και ~ α ~ α ~ νο ~ ο ~ και ~ α ~ α ~ νο ~ μοι
 ω ~ ω ~ στε ~ ε ~ μη ~ η ~ υ ~ πα ~ αρ ~ χειν ~ α ~ αυ ~ τους ~
 Δο ~ ξα ~ σοι ~ Πα ~ α ~ τε ~ ερ ~ γι ~ δο ~ ο ~ ξα ~ σοι ~ γι ~ ε ~ ε
 ε ~ ε ~ λ ~ δο ~ ο ~ ο ~ ξα ~ α ~ α ~ σοι ~ το ~ πνε ~ ε

ε ευ μα το A α α α α α α α γι ι
 ι το α α γι ι ο ον ξ τρι α ας α γι
 α α δο ο ο ο ξα α σοι π τε ε ε λε
 ηα ηα α λε ε ξ τε ε ε ριριη ρι ρεμ η τε ε
 ε ε ε ριηρι ρε ρι ρε ρου τεμ τε ρε ε ρι ρε Δο
 ξα σοι οι οιοι ο θε ε ο ο ο ος Αλ λη λου ου ου
 ι ι ι α

Στίχος Θ'

Ευ λο ο ο γει η ψυ χη η η μου
 το ον Κυ ρι ι ο ον η η η λι ι ος.
 ε ε γνω ω την δυ υ σιν α αυ του ου
 ε ε ε θου ου σκο ο ο τος και ε γε ε νε το
 νυ υ υξ Δο ξα ασοι οι Βα σι ι λε ε ευ
 ε που ου ρα α νι ε που ρα νι ι ι ε ε ξ Δο

ξα άσοιοι Παν το κρα ά α τω ωρ π συν Υι ω ω
 και αι πνε ευ μα α τι ~ τε τε ρε ε
 ρι ρε ε ρι ρεμ ~ τε ρι ρε ρου πε ε ε ρι ρε ρι ρι
 ρι ρε ε ρι ρε εμ τε ε ρι ρε ρι ρι ρι ρε ε εμ ~
 δο ο ξα α σοι οι οι ο Θε ε ο ο ο ος Αλ λη
 λου ου ου ι ι ι ι α ~

Στίχος I

ο ω ως ε ε με γα λυ υ λυ υ υν θη τα ε ερ
 βα σου Κυ υ ρι ι ε π α αν τα εν οο
 φι ι ι ι α ε ποι οι η η σα ας ~ Δο ξα
 σοι οι Πα α τερ α γε ε ε νη η η τε ε
 η δο ο ξα α σοι Υι ε ε ε ε γεν νη η τε
 ε π Δο ο ο ξα α α σοι το ο πνε ευ ευ μα το
 α α α α γι ι ι ι ι το α α γι ι

ον δη το εκ του Πα α τρος ε εκ πο ρε ευ ο εκ πο
 ρευ ο ο με ε νο ον ξ και εν γι υι ω ω α
 να α πα αυ ο ο ο με ε ε ε νον
 τρι α ας α γι ι α α δο ο ο ξα α
 α σοι π τε - ε ηε ηα ηα α ηε ε ξ τε ε
 ε βιριγρι βεμ π τε ε ε βιριγρι βε ε βι βε ρου τεμ τε
 βε ε ε βεμ Δο ξα α σοι - οι ο θε ε ε ο ο
 ο οσ Αλ λη λου ου ου ι ι ι ι α

Α' χορός

Δο ο ξα πο τρι ι ι και γι υι ω ο γι και α
 γι ι ω ω πνευ μα α τι

‘Ο Β’ χορός

και νυ υ υν και α α ει γι και εις τους αι
 ω ω να ας γι των αι ω ω ω νω ων α α
 α μη η ην

'O A' χορός

Ζ Αλ λη λου ου ι α π ζ Αλ λη λου ου ι
 α γι Αλ λη λου ου ι ι α δο δ ξα α σοι ο
 θε ε ος ζ

Τό αὐτὸ δ Β' χορός

Tò τρίνον δὲ Α'

Αλ λη λου ου ι α π Αλ λη λου ου ι
α γι Αλ λη λου ου ι ι α α δο ξα σοι ο
θε ε ος ος χ η Ελ πι ις η η μων Κυ υ
υ ρι ι ε ε δο ο ξα α χ σοι οι οι ζ

Τέλος τῶν Ἀνοιξανταρίων

Μακάριος ἀνὴρ

Σύντομον

Μελοποιηθὲν τὸ πρῶτον ὑπὸ ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ Β. ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ

εἰς μέλος ἀρχαῖον. Ἡχος πλ. β' Δι

Τὸ ἀπήχημα:  Δ

χ Μα κα α ρι ι ος Α α νηρ σ ος ουκ ε πο
ρε ευ θη εν βου λη α σε βων Δ και
εν ο δω α μαρ τω λων ου ουκ ε ε στι δη και
ε πι κα θε ε δρα λι μω ων θυκ ε κα θι σεν αλ λη
λου ου ι ι α Δ

2) Αλ λη η εν τω νο o μω Κυ ρι ι ι ου Δ
το θε λη μα α αυ του και εν τω νο o μω αυ

του με λε τη η σει η με ραζκαινυ κτος Αλ λη
λου ου α σ

3) Και ε ε σται ως το ξυ λον το πε φυ τευ με νον
πα ρα της δι ε ξιδουςτωνυ δα α α α των π ο τον καρ

πεν αυ του δω σει εν και— ρω αυ του δη και το φυ

υ λον αυ του ου υσκ α πρρρυ— η σε ται αι Αλ λη λου ου

α σ

4) Ουχ ου ου ου τως οι α σε — βει — εις α ουχ ου

ου τως Αλ λη ω σει χνου — ους ον ε κρυ πτει

ο α α νε ε ε μος α πο προ σω ωπουτης γης

Αλ λη λου ου α σ

5) Δι α του το ουκ α να στη σο ον ται α σε

βεις εν κρι α σει δη ου δε α μαρ τω λοι — οι

εν βου λη δι και αι ων Αλ λη λου ου ι ι

πατερας

6) Ο ο τι γι νω σκειΚυρι ος ο δο δι και αι ων π
και ο δο ος α σε βω ων α πο λυ υ ται αι Αλ λη

λου — ου ι ι α

7) Ι να τι ι ε φρυ υ α ξα ε ε ε θνη χ
και λα οι οι ε με— λε τη σαν κε να Αλ λη λου ου

ου ι ι α

8) Πα ρε ε στη η η σαν οι Βα σι λεις της γης

και οι αρ χον τες συ νη η χθησαν ε πι το αυ το — —

ο κα τα α του Κυ ρι ι ου και κα τα

α τουΧρι ιστουαυ του ου Αλ λη λου ου ι ι α

α α α α

- 9) Δι αρ ρη η ξω μεν τους δε σμους α αυ των
και α πορ ρι ι ψω μεν α φη μω ων ων
τον ζυ - γον αυ του Αλ λη λου ου ου ι ι α
- 10) Ο κα τοι κων εν ου ρα νοι οι οις
εκ γε - λα σε ται α αυ τους και ο Κυ ρι ή
οις εκ μυ κτη ρι ει αυ του Αλ λη λου ου ου ου
Αλ λη λου ου ου ι ι ι ι α
- 11) Το ο τε λα λησει προς αυ τους εν ο ορ γη αυ αυσ
και εν τω θυ μω α αυ του τα ρα α ξει αυ - του ου
Αλ λη λου ου ου ι ι ι ι α
- 12) Ε γω ω δε κα τε στα θην Βα σι λε ευξυπαυτου ε
πι Σι ων ο ρος π το Α γι ον α αυ του δι αγ

γε ε ελων το προσταγμαΚυ ρι ι ου ου Αλ λη
 λου ου ι ι ι ι α Δ σ

13) Κυ ρι ος ει πε προ— ος με π Γι ο ος μου ει συ
 ε γω— ω ση μερονδη γε γεν νη κα α α σε Αλ λη
 λου ου ου ι ι ι ι α Δ σ

14) Αι αι τησαιπαρ ε μου και δω σω σοι φ ε ε
 θην την κλη ρο νο μιανσου π Γι και την κα τα σχε σι ιν
 σουτα πε ρα τα τσς γης Αλ λη λου ου ι ι
 α Δ σ

15) Ποι μα νεις αυ τους εν ραβ δωσιδη— ρα α α φ ρ ως
 σκευ η κερα —με ε ως συν τρι ι ψεις α αφ του ους Αλ
 λη λου ου ι ι α Δ σ

16) Και νυ υνβα σι λει εις συ νε τε δη παι δε ευ θη

τε πα αν τες οι κρι νον τες την γην Αλ λη λου— ου

الْيَمَنُ

* ἦ οὕτως: οἱ κρινον τες την γην Αλ λη λου ου

Δ α α α α α

17) Δου λε ευ σα τε τω Κυ ρι ω εν φο ο ο βω και α

γαλ λι α α σθε αυ τω εν. τρο ο ο μω ω Αλ λη

σθη η **Ku** **ρι** **ος** και α πο λεισθε εξ ο δου δι και αι ας

וְיַעֲשֵׂה יְהוָה כָּל־אָמִרָתֶךָ וְיַעֲשֵׂה יְהוָה כָּל־אָמִרָתֶךָ

19) Ο ταν ε καυ θη εν τα χει ο θυ μος αυ του μα κα

* Εἰς τὸν ἀνωτέρω στίχον ἀπὸ τῆς γραμμῆς οἱ πεποιθῶτες ἐπ' αὐτῷ τὸ Ἀλληλούϊα λαμβάνει ὡς τέλος ὁ β' χορός, καὶ ἅρχεται ὁ Α' χορὸς τὸ, «Κύριε τί ἐπληθύνθησαν» ὡς ἄλλος ψαλμός.

τω ω* Αλ λη λου ου ι ι α α α

Δ
α

‘Ο Α’ χορὸς

20) Δικαιοσύνης πεπληθυνθήσαν θησησαν

οι θλι βον τε - ες με 9 πολ λοι οι ε πα ανισταν

ται αι επ ε με ε **ᾳ ἀ λη λου ου ι**

Δα

21) Πολ λοι οι λεγου σι τη ψυ χη η η μου η ουκ εστι

σω τη ρι ι ι α συ τω θε ω αυ το Αλ
 λη λου ου ι ι α Δ

22) Συ δε Κυ υ υ ρι ε αν τι λη η πτωρ μου

ει ει δο ξαμου μη και υ ψωντηνκεφα-λη ην μου

- 23) Φω νη η μου προς Κυ ρι ον ε — κε κρα ξα μη και
 ε πη κου σε ε μου εξ ο ο ρος α γι ι ου α αυ του ου
 ου ου Αλ λη λου ου ι ι α
- 24) Ε γω ω δε ε κοι μη η η θην φ και υ υ πνω
 σα γγ ε ξη γε ε ερ θην ο τι ι Κυ ρι ος αν
 τι λη ψε ται αι μου Αλ λη λου ου ου ου
 α
- 25) Ου ου φο βη θη σομαι α πο μυ ρι α δων
 λα ου τον Κυ υ κλον συ νε πι τι θε με νων μοι
 Αλ λη λου ου ι ι α
- 26) Α να α α στα — Κυ υ ρι ε — σω σον με ο Θε
 ο ος μου π ο τι ι σω ε πα α τα ξαπα —

Ἐντεῦται τοις μοι μα ται ως η ο
 δο ον τας α μαρ τω λων συ νε τρι ψα ας αλ λη λου
 ου ι ι α α α Δ σ.

27) Του Κυ ρι ου η σω τη ρι ι α ι και ε πι
 τον λα ον σου η ευ λο γι α σου Αλ λη λου ου
 ου ου ι ι ι ι α Δ

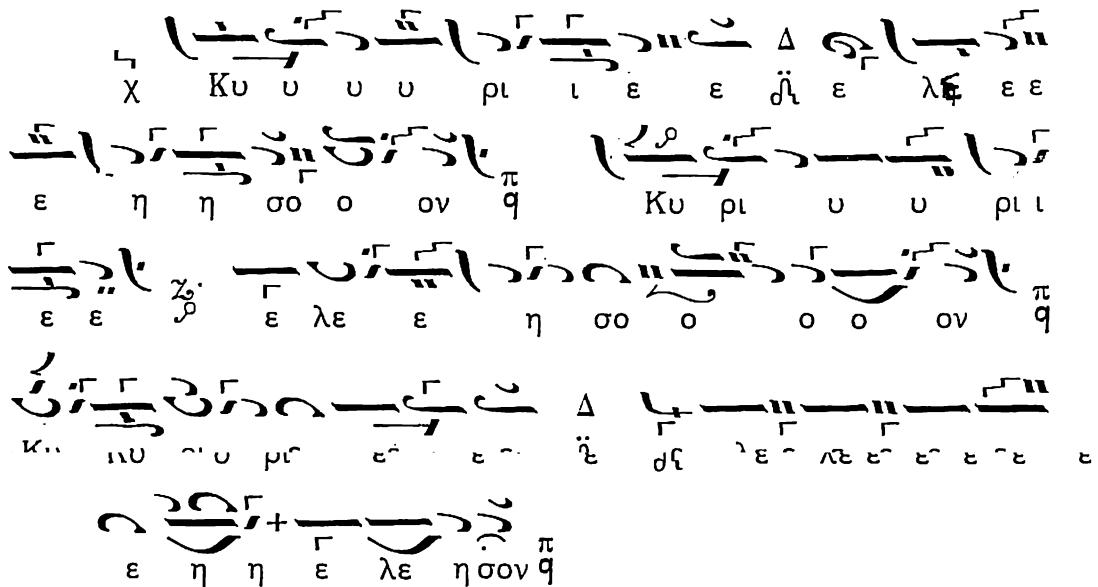
28) Δο ξα πα τρι ι και Υι ω και α γι ω πνευμα τι και
 νυ υν και α ει ι και εις τους αι ω νας των αι ω
 ω νων α μην Δ

29) (Δις) Αλ λη λου ου ι ι α Δ Αλ λη λου ου
 ι α ι Αλ λη λου ου ι ι α δο ο ξα σοι ο Θε
 ο ο ο οσ Δ σ

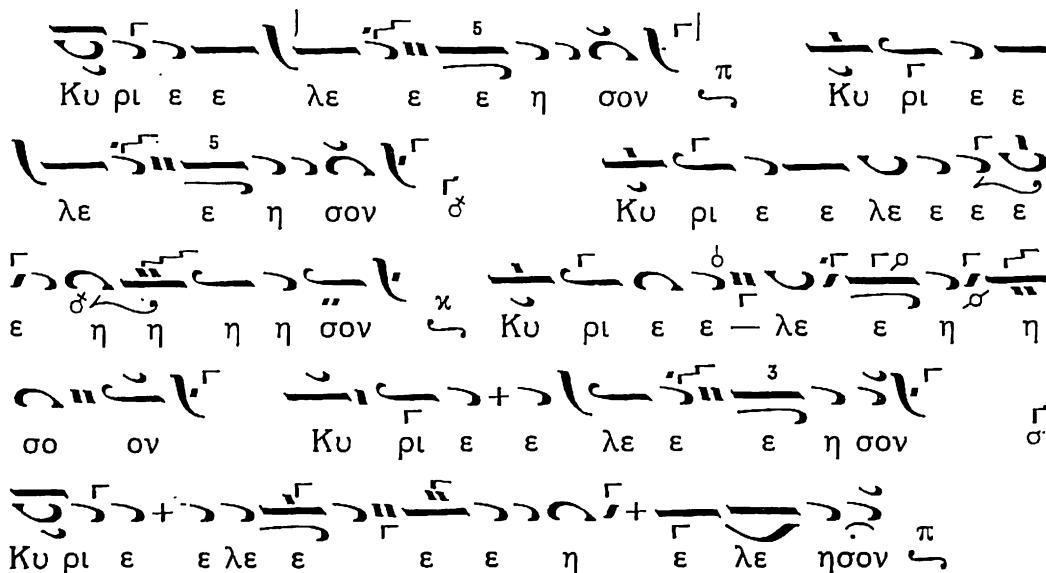
Τὸ τρίτον

Κύριε ἐλέησον ἀργὰ εἰς τὰ εἰρηνικὰ

Ὕχος α'. Πα^ὸ



Κύριε ἐλέησον ἥχος πλ β'. Πα^ῷ



Ἔχος πλ α' Πα (πρῶτον μελοποίημα)

ἑ ε ε φω ω ως ι λα ρον Α γι ας δο - ο
 ξης θ Α θα να α του πα τρος ου ρα νι ι ι ου
 Α γι ου μα καρος Η Ι η σου Χρι στε ελ θθ ο ον
 ον τες ε πι την Η λι υυ δυ υ σιν η Ι δον τες
 Φως ε σπε ρι νον υ μνου ου μεν πα τε ε ρα Υι ον η
 και Α α γι ον πνε ευ μαθε ον η Α ξι ο ο ον
 σε εν πα α σι και ροις υ μνει ει σθαι Φω ναι αις
 αι αι σι ι ι ι αις η Υι ε ε Θε ε ου ου ου
 ου ζω η - η ην ο δι δου ους η δι ο ο κο
 ο ο σμο ος σε ε δο ο ξα α α α α ζει

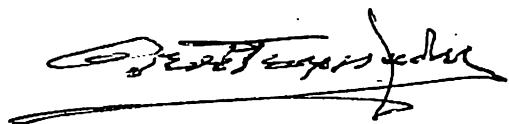
Τέλος τοῦ πρώτου τόμου

‘Η παρούσα βίβλος ἐγράφη μετὰ πολλῆς προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας πρὸς διατήρησιν τῶν κλασικῶν μελῶν τῆς πατρώας ἡμῶν Βυζαντινῆς Μουσικῆς.

Ἐτυπώθη εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις πρότυπον Ἐκδοτικὸν Τυπογραφεῖον τὸν Νοέμβριον τοῦ 1959. Ἡ στοιχειοθεσία τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς ἐγένετο ύπό τοῦ μοναδικοῦ ἐν Ἀθήναις μουσικοστοιχειοθέτου Γ. Μ. Πολιτάρχου, Μεγάλου Ἀλεξάνδρου 38.

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ Β. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

Πάν γνήσιον άντίτυπον φέρει τὴν ύπογραφὴν τοῦ συγγραφέως.

A handwritten signature in black ink, appearing to read "George A. Miller". It is written in a cursive, flowing style with some loops and variations in thickness.